

IAN ANDERSON Plays The Orchestral Jethro Tull (ZYX DVD 3082)

Reeds in 1968 experimenteerde Jethro Tull voor het eerst met een orkest (hoewel, een gedubd strijkkwartet). Sindsdien heeft het orkest regelmatig een rol gespeeld in de muziek van Tull en voorman Ian Anderson. Zo heeft ex-bandlid David Palmer bijvoorbeeld een complete CD gemaakt met orkestrale bewerkingen van Tull-nummers. De DVD *Plays The Orchestral Jethro Tull* (ook verkrijgbaar als dubbel-CD) is het resultaat van de samenwerking met het Frankfurt Neue Philharmonie Orchestra, onder leiding van John O'Hara. Het is niet alleen een interactie tussen Anderson en het orkest. Er staat ook een band op het podium, bestaande uit James Duncan (drums), David Goodier (bas), John O'Hara (synth, accordeon) en Florian Opahle (gitaar). Laatstgenoemde is 21 jaar oud maar lijkt volgens Anderson niet meer dan 16. De typerende Britse humor van Anderson is iets dat het op het podium altijd goed doet. Er staat op de DVD ook een lang interview met hem en vreemd genoeg is hij daar vrijwel nergens humoristisch, eerder langdradig. Het optreden laat afwisselend de diverse kanten van Tull horen en zien. Zo zijn er de akoestische nummers als *Skating Away On The Thin Ice Of The New Day* en *Life Is A Long Song*, de klassiekers *Living In The Past*, *Aqualung* (een ijzersterke bewerking), *Budapest* en *Locomotive Breath* alsmede stukken die de interactie tussen Anderson en het orkest prima weergeven met als hoogtepunten *In The Grip Of Stronger Stuff*, (uiteraard) *Bourée* en *Pavane*. De nadruk ligt heel duidelijk op het instrumentale werk. Het (voornamelijk jonge) orkest speelt heel sterk en kent enkele talentvolle solisten. Anderson's zang is nooit echt geweldig geweest (dat zegt hij ook in het interview: iemand in de band diende te gaan zingen en dat moest de minst slechte dan maar worden) maar tegenwoordig heeft hij er steeds meer moeite mee. Derhalve is deze setting bijzonder welkom. Ik heb overigens één toevoeging aan het interview: Anderson zegt dat hij eigenlijk de enige (bekende) rockster is die fluit speelt (al was hij verrast toen hij in een oude opname van Genesis Peter Gabriel fluit zag spelen). Maar uit Nederland komt iemand die ook aardig in de richting komt.

Paul Rijkens

BLACKMORE'S NIGHT Castles & Dreams (SPV 566-99157 / BERTUS)

Deze DVD is al aangekondigd bij de release van de ballads compilatie *Beyond The Sunset*, waarbij een DVD gevoegd was met vijf nummers. Twee ervan zijn terug te vinden op *Castles & Dreams*. De registratie van het concert uit 2004, uitgevoerd op de zeer toepasselijke locatie van Burg

Veldenstein - Burg Neuhaus, ligt nu in de winkels. De mini DVD was veelbelovend, maar het volledige exemplaar voldoet meer dan aan de verwachtingen. Ballads als *Queen For A Day* I, *Once In A Million Years* en het prachtige *Ghost Of A Rose* worden afgewisseld door meezingers zoals *Cartouche*, *Under A Violet Moon*, *Home Again* en de traditional *All For One*. Daarnaast zijn er de fraaie middeleeuwse instrumentale nummers, waaronder *Minstrel Hall* en *Mr. Peagram's Morris And Sword*, terwijl in *Home Again* het Duitse volkslied wordt geïntegreerd. Heel mooi is *The Clock Ticks On*, een prachtige uptempo compositie waarin verschillende fluiten worden gebruikt. Ook het Deep Purple repertoire wordt niet vergeten. Als eerste passeert *Soldier Of Fortune* de revue, enkele nummers later gevolgd door *Child In Time*, dat is ingebouwd tussen twee delen van het middeleeuwse *Mond Tanz*. Beide songs worden in Blackmore's Night stijl gespeeld. Tegen het einde van het concert volgt nog *Black Night* in de rock-versie. *Castles & Dreams* is een geweldige DVD geworden, vanwege een zeer bezielde spelende band met veel verschillende instrumenten, waaronder authentieke middeleeuwse. Ook het camerawerk is uitstekend, evenals het geluid. Tevens heeft het enthousiaste publiek een positieve inbreng. Zangeres Candice Night zorgt voor een goede interactie met het publiek, terwijl echtgenoot Ritchie Blackmore zich meer op de achtergrond bezigt houdt met diverse snaarinstrumenten. DVD1 heeft als bonus nog een interessante, compacte "behind the scenes" over de voorbereidingen van het concert en een speciale bewerking van het nummer *Village On The Sand*. Deze track kan vanuit twee verschillende camera opstellingen bekeken worden. DVD2 is vooral voor de fans interessant. Het materiaal van deze schijf bestaat uit vijf akoestische bewerkingen (opgenomen tijdens concerten in twee Duitse kastelen), vijf videoclips, even documentaires en nog enkele extra's in de vorm van een discografie, een biografie van zowel Blackmore als Night en een interview met bandleden. Ten slotte nog een *Slide Show* met foto's van het echtpaar en privé opnames gemaakt met de camera van Candice Night. Het geheel is een fantastisch document geworden waaruit duidelijk de liefde van Blackmore en Night blijkt voor de middeleeuwse muziek. Info: www.blackmoresnight.com.

Leo Hoekstra

FRANCIS DUNNERY & FRIENDS Live At The Union Chapel (AQUARIAN NATION)

Deze met eenvoudige middelen gemaakte DVD laat een beeldverslag zien van wat aanvankelijk als fanclubbijeenkomst (Francis Dunnery) bedoeld was en wat uiteindelijk uitmondde in een "bedrijfsfeestje" van Aquarian Nation. Immers naast alle artiesten van dit label komt elke medewerker wel in beeld en mag zijn zegje doen. We hebben het over 30 augustus 2003 wanneer het door Dunnery zelf opgerichte label zijn presentatie geeft in het kleine en knusse Union Chapel in Londen. Het leuke van deze DVD is dat ten tijde van de release (begin 2004) vier nummers van Dunnery te zien zijn die pas begin 2005 op zijn album "the Gully Flats Boys" verschijnen. De "Friends" zijn Stephen Harris (meer bekend als engineer en producer dan als artiest, werkte mee aan het U2 album *All That You Can't Leave Behind* en recentelijk *Kaiser Chiefs*), zijn neef John Dunnery (zittend in het duo John & Wayne) en de ex-Squeeze front-

man Chris Difford. Bij bijna alle artiesten, die uitsluitend zichzelf begeleiden op akoestische gitaar, zingt Francis' vaste achtergrondzangeres Dorie Jackson mee. Hoogtepunt van de DVD is de hereniging met zijn kameraden van *It Bites*. Na 13 jaar komt eerst toetsenist John Beck (nu in Kino) met zijn accordeon het podium op, om samen "Hunting The Whale" te spelen. Daarna maken Bob Dalton en Dick Nolan de reünie compleet om gezamenlijk "Still Too Young To Remember" door de kapel te schetteren. De elektrische gitaar komt er echter helaas weer niet aan te pas. Te bestellen: www.aquarianation.com.

Bert Treep

STEVE HACKETT Spectral Mornings (MUSIKLADEN)

Een beetje te vergelijken met de Peel sessions werden op 8 november 1979 opnames gemaakt van een Steve Hackett concert. De eerste uitzending hiervan vond plaats op 24 mei 1979 toen Radio Bremen van dit Musikladen gebeurtenis het bijna integrale concert uitzond. Bijna, want twee bonustracks die hier op deze DVD wél terug te vinden zijn, werden toen niet uitgezonden. Ook al doet de naam van deze DVD vermoeden dat het hoofddoel is dat specifieke album ligt, moeten we toegeven dat Hackett voornamelijk put uit zijn *Please Don't Touch* album, dat hier met maar liefst vijf nummers vertegenwoordigd is. De op dat ogenblik fonkelnieuwe LP *Spectral Mornings* is in de minderheid met slechts twee songs, alsof Hackett op safe speelt. Als je echter de bezetting bekijkt, dan is het moeilijk om het woord safe over de hele lijn te verdedigen, want was zanger Pete Hicks geen boekhouder alvorens in dit muzikale avontuur te stappen? En drummer John Shearer en bassist Dick Cadbury waren ook geen gekende namen in het circuit, doch dat heeft Hackett nooit gestoord. Als ze maar goeie muzikanten zijn ongeacht hun achtergrond. Geflankeerd door broer John Hackett op dwarsfluit en extra gitaar en boezemvriend Nick Magnus (toen nog mét haar!) op toetsen klinkt de Hackett band fris en zelfverzekerd. Inclusief de bonus-tracks kom je met deze DVD op een kleine 70 minuten speelplezier uit, net zoveel als een goeie film. Meer moet dat niet zijn.

John Bollenberg

JEAN MICHEL JARRE Jarre In China (THX)

De release van deze dubbel-DVD en enkele CD is keer op keer uitgesteld (er staat dan ook 2004 op). Een uitgekledede versie was al uit in Frankrijk maar het wachten op dit speciale pakketje is de moeite waard geble-

ken. In 1981 was Jean Michel Jarre de eerste Westerse artiest die in China optrad. De Chinezen snaptten maar weinig van zijn elektronische klanken maar waren wel bijzonder enthousiast. In 2004 kreeg hij de mogelijkheid om een concert te geven in Beijing. Het was het eerste optreden dat in 5.1 Surround Sound werd opgenomen. Hij speelde achtereenvolgens op twee plekken: voor de zogenaamde "Verboden Stad" en op het Tian'Anmen Plein. Het is wel grappig om te zien hoe hij na afloop van het eerste concert per motor met zijspan wordt vervoerd naar het plein. Jarre, die maar niet ouder lijkt te worden, wordt bijgestaan door het Beijing Symphony Orchestra, The Chinese National Orchestra, de Beijing Opera Chorus, enkele Chinese solisten en een aantal vaste begeleiders, waaronder gitarist Patrick Rondat. Ondanks het feit dat er een prachtige show wordt gegeven, is het allemaal iets minder grotesk dan in het verleden het geval was. Jarre speelt bijna alle synthesizerpartijen zelf (de rest zal wel uit de computer komen) en houdt zich minder bezig met elektronische gadgets. De gespeelde nummers zijn zeer afwisselend. Daar zitten, zoals van hem gewend zijn, schitterende composities tussen maar ook tenenkrommende stukken. Hij gaat met zijn tijd mee want een aantal van de nieuwe nummers doet nogal techno-achtig aan. Ik was vooral benieuwd naar de samenwerking met de orkesten. Het klassieke deel zit wel goed. Het openingsnummer *Forbidden City* is erg mooi, net als het filmachtige *Journey To Beijing*, *Chronology 3* en het bijna onoverkomelijke *Rendez-Vous 2* (in beide stukken speelt Jarre op de laserharp). *Winter van Vivaldi*, met een hoofdrol voor Rondat, mag echter snel worden vergeten. Jarre wordt regelmatig bekritiseerd vanwege zijn soms erg simpele composities maar hij laat toch ook regelmatig horen dat hij een uitstekende componist is. *Fishing Junks At Sunset* is een meesterlijke interactie tussen diens elektronica en The Chinese National Orchestra. Het concert op het Tian'Anmen Plein is "scaled-down" en eigenlijk pure techno met als dieptepunt *La Foule*, een hommage aan Edith Piaf met een Chinese zangeres. Naast dit concert is de tweede DVD onder meer gevuld met een documentaire over de (lange) totstandkoming van het optreden. Het is goed te zien dat Jarre zich eigenlijk overall mee bemoeit, tot aan het trimmen van de bomen op het plein aan toe. De CD is vrijwel gelijk aan het eerste concert. Hopelijk worden al die andere shows (allen *Oxygene* in Moskou is top op heden verschenen) ook nog eens op DVD uitgebracht.

Paul Rijkens

MAGNUM Live At Birmingham (CLASSIC PICTURES DVD7052X)

Het blijft maar doorgaan met het (her)uitbrengen van CD's en DVD's uit het "classic rock" genre. Voor zover mij bekend is dit inmiddels de derde DVD-release van Magnum's Kerstconcert op 22 december 1992 in de fraaie Birmingham Town Hall in Engeland. Eerlijk gezegd was ik vrijwel onbekend met de muziek van Magnum, alleen de hoesen uit hun begintijd vielen bij me op. De groep bestond op het moment van het concert uit Bob Catley (leadzang en vreemd kapsel), Tony Clarkin (gitaar en geen kapsel), Wally Lowe (bas), Mark Stanway (toetsen) en Mickey Barker (drums). Mo Birch (de vrouw van Mark) verzorgt de achtergrondvocalen. Magnum's muziek wordt wel eens "pomprock" genoemd en die titel vind ik goed gevonden. De meeste nummers zijn namelijk nogal pompnd en stuwend qua ritmiek. Het is een soort AOR met een symfonisch sausje. Vele klassieke Magnumnummers komen voorbij als Vigilante, het licht epische On A Storytellers Night, How Far Jerusalem en Kingdom Of Madness. De band speelt goed en is prima op elkaar ingespeeld, al bespeur ik geen al te grote muzikale uitpattingen. Daarbij is Catley een sterke zanger, alleen komen zijn armbewegingen een beetje vreemd op mij over. In vergelijking met de eerste uitgaven is nieuw op deze DVD de documentaire uit 2005 Another Chapter, Another Verse waarin Catley, Clarkin, Stanway en bassist Al Barrow vertellen over de band en de laatste studioalbum Brand New Morning.

Paul Rijkens

PAUL MCCARTNEY In Red Square (WARNER MUSIC VISION)

Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band van The Beatles wordt vaak gezien als de eerste prog-epée die er ooit gemaakt is. She's Leaving Home is bijvoorbeeld een klassiek getint nummer, wonderschoon van compositie. Het ontbreekt niet op deze live-registratie van Paul McCartney in Moskou, mei 2003. Alles staat in het teken van de betekenis van zijn muziek in de jaren '60, toen deze populaire kunst bevrijdende werkte ten tijde van het onderdrukkende communistische regime. Back In The USSR krijgt natuurlijk een hele speciale dimensie als deze musicus op het Rode Plein dat revolutionaire rock-nummer speelt. Mannen staan met tranen in hun ogen, anderen vertellen wat The Beatles voor hen betekend heeft. Wat ik ook op een andere (westerse) registratie zag, is dat dit concert voor heel veel mensen een soort 'thuis komen' betekend. Liedjes als Yesterday hebben zoveel lading en brengen zoveel goede, warme herinneringen boven. Een brok in je keel. Ik besef des te meer hoeveel de muziek van 'the fab four' heeft betekend. Grote klassiekers, maar vooral ook met het goede gevoel. Of het nu de rock'n roll van I Saw Her Standing There, het melancholieke Fool On The Hill of de fenomenale en bombastische ballad Maybe I'm Amazed is. Paul omringde zich met uitstekende 'gitaar-groentjes', zijn rechterhand Wix op toetsen en een vurig spelende, kolossale drummer Abraham Laboriel jr., de zoon van de legendarische bassist. Schitterend is het gevarieerde slot van de elpee Abbey Road. Deze DVD bevat ook een registratie van een concert in St. Petersburg, maar hiervan is de geluidskwaliteit wat minder (vooral de zang). In totaal gaat het om meer dan dertig nummers. McCartney ging nog even op de thee bij Putin, terwijl de president Paul verrast door naar zijn concert te komen. Ook hij spreekt lovende woorden over een van 's werelds grootste songwriters ooit. Misschien ligt het er

allemaal iets te dik bovenop. En toch lijkt deze Engelsman zichzelf gebleven. Het zal vast komen door zijn jonge vrouw Heather, constant aan zijn zij. Ze hoeft nog net niet het podium op, zoals Linda destijds. Paul draagt een rood jasje. Niet voor niets natuurlijk...In Red Square.

Freek Wolff

PROCOL HARUM Procol Harum Live (CLASSIC PICTURES ENTERTAINMENT DVD8051X / BERTUS)

Reeds geruime tijd opereert de Engelse legendarische band Procol Harum met de smaakmakers van het eerste uur zanger/pianist Gary Brooker en Hammondspeler Matthew Fisher in de gelederen. De combinatie orgel/piano was en is kenmerkend voor deze formatie. Denk maar eens aan de klassiekers A Whiter Shade Of Pale, Homburg, A Salty Dog, Grand Hotel, maar ook aan de sublieme Fisher compositie Repent Walpurgis. Welnu, al deze juweeltjes en nog veel meer zijn te horen en te bezichtigen op deze fraaie DVD. Twintig songs in totaal, die op professionele wijze in beeld zijn gebracht met zowel vaste als mobiele camera's, met veel close ups van vooral Brooker en Fisher. Verwacht geen wervende podiumact, want dat is niet de stijl van de Britten. De bezetting van deze registratie, van het optreden in Denemarken te Kopenhagen op 15 december 2001, is dezelfde als bij de shows in 2002 en 2003 in De Boerderij te Zoetermeer. Voor degene die daar bij is geweest en toen heeft genoten, is deze DVD een verplichte aanschaf. Ook leadgitarist Geoff Whitehorn draait al sinds 1991 mee en vestigt de nodige aandacht op zich met zijn melodieuze spel. Na de toegiften Conquistador en A Whiter Shade Of Pale bevat de DVD nog een extra registratie uit de eigen studio van de band met uitvoeringen van Memorial Drive, Seems To Have The Blues, Wizard Man en de niet tijdens het reguliere optreden gespeelde songs Morning Dew, Hey Joe, She Wandered Through The Garden Fence en Let's Go Get Stoned. Een zinvolle toegift met er tussendoor korte verhalen van de bandleden. De DVD is goed opgenomen en heeft een uitstekende beeld- en geluidskwaliteit. Kortom 150 minuten genieten. Info: www.procolharum.com.

Leo Hoekstra

VARIOUS ARTISTS Gouveia Artrock 2003 (PORTUGAL PROGRESSIVO) Gouveia Artrock 2004 (PORTUGAL PROGRESSIVO)

Midden in de prachtige Portugese natuur wordt sinds 2003 in de stad Gouveia in een fraaie zaal (met zitplaatsen) het Gouveia Artrock Festival gehouden. In

2003 traden drie bands op: Saturnia uit Portugal, Nil uit Frankrijk en La Maschera Di Cera uit Italië. De twee laatstgenoemde zijn op de DVD uit 2003 te zien. De muziek van Nil komt voornamelijk van de CD Quarante Jours Sur Le Sinaï en klinkt vrij experimenteel met deels verwijzingen naar de muziek van bands als Isildurs Bane en White Willow. Het doet me weinig maar de stem en de verschijning van zangeres Roselyne Berthet mogen er zijn. Het uit Finisterre voortgekomen La Maschera Di Cera heeft in dit blad reeds lovende woorden ontvangen. Dat verrast me niet als ik de beelden zie. Onder leiding van bassist Fabio Zuffanti maken ze muziek die in de sfeer ligt van de beste traditionele Italiaanse prog maar die ook bij vlaggen herinnert aan Genesis -kompleet met een zanger met beschilderd gezicht- en Jethro Tull (vanwege de fluit). Tantra-gitarist Manuel Cardoso speelt ook een prima potje mee. Tijdens het festival in 2004 traden drie bands en een solist op. Laatstgenoemde is akoestisch gitarist Fernando Guiomar die het zeer verdienstelijk doet. Het Zweedse Isildurs Bane is nogal een speciale groep. Dit is echt progressieve rock ten top met momenten die lijken op experimentele jazzrock tot en met alternatieve rock en Radiohead-achtige stukken. Dit alles wordt keurig "geregisseed" door toetsenist Mats Johansson (uiteraard -Zweeds- Nordleads bespelend). Periferia Del Mondo uit Italië bevat me minder. Deze band rondom de van Banco bekende blazer en zanger Alessandro Papotto maakt een soort jazzrock met symfonische invloeden. Men speelt niet slecht maar de saxofoon overheerst nogal regelmatig voor mijn doen. La Torre Dell'Alchimistra, ook uit Italië, vind ik de grote verrassing. Onder leiding van de van een cape en de nodige oude toetsen voorziene toetsenman Michele Mutti speelt deze band hele warme en sterk gespeelde muziek die regelmatig aan hun landgenoten van PFM doet denken. Naast Mutti valt de uitstekende zanger Michele Giardino op. De DVD's zijn behoorlijk goed gefilmd. Alleen mis ik alleen soms een spot op een solist. Het Gouveia Artrock Festival mag van mij een grote toekomst tegemoet gaan. Info: www.portugalprogressivo.com; www.goudela.net/gar.

Paul Rijkens

VARIOUS ARTISTS Progfest 2000 (MUSEA / BERTUS)

Na de succesvolle edities van het vermaarde Amerikaanse Progfest-festival in 1994, 1995, 1997 en 1999 wordt 2000 gezien als het ultieme jaar. In hetzelfde jaar verscheen er reeds een dubbel-CD van het festival bij Musea en nu is er de DVD. De hoes werd ontworpen door Paul Whitehead, bekend van de covers van Genesis en het recente werk van Le Orme.

In vergelijking met de CD ontbreken op de DVD eigenlijk de twee meest interessante optredens op het festival: namelijk die van Spock's Beard en Rocket Scientists. Voor de rest bevat de DVD exact dezelfde opnamen als de CD. Overigens verscheen van Mona Lisa het complete concert reeds op DVD. Daar heb ik ook direct het minpuntje van deze DVD te pakken. De muziek van de Fransen is nog wel aardig (standaard retroprog) maar de theatrale aanpak en verkleedpartijen van de bandleden (met zanger Dominique Le Guennec voorop) doen mij wat gedateerd en melig aan. De DVD wordt geopend met de symfonische jazzrock van het Japanse Kenso. Voor mij als toetsenliefhebber is er veel te zien omdat men met twee toetsenisten werkt die allebei solistisch aardig voor de dag komen. Het Braziliaanse Tempus Fugit maakt van die typische Zuid-Amerikaanse symfo waarin veel warmte en gevoel wordt gelegd. Toetsenman André Mello heeft een lekker losse speelstijl en daarnaast ook nog een aangename stem. De muziek van het Mexicaanse Codice heeft voor een deel dezelfde kenmerken als die van Tempus Fugit maar klinkt over het geheel iets experimenteler. Vooral het dubbele toetsenwerk van Mario Mendóza en Marco Corona (soms driedubbel als drummer David Martinez ook achter de toetsen gaat staan) is opvallend. Het hoogtepunt van de DVD vind ik het optreden van ons eigen Superstardat in die periode met een reünie bezig was. Iets dat helaas werd verstoord door de dood van fluitist Sacha van Geest. Jammer genoeg is er slechts één nummer te zien maar dat is wel een van hun meest symfonische: Judy Goes On Holiday. Robert Jan Stips' orgelklanken zijn nog steeds even krakerig als toen en de ritmiek van Marco Vrolijk vind ik vrij uniek. Ik had graag een vervolg gezien en gehoord op deze reünie. Ik ben een liefhebber van dit soort verzamel-DVD's (en CD's) omdat je dingen te zien en te horen krijgt van artiesten waar je misschien normaliter los niet zo snel muziek van zou kopen. Van enkele andere jaargangen zijn video's verschenen: hopelijk komen deze ook nog eens op DVD uit.

Paul Rijkens

VARIOUS ARTISTS Krautrock Meeting (SPV 563-78157 / BERTUS)

Met de release van deze dubbel-DVD wil het Duitse SPV-label laten zien dat meer dan 30 jaar na haar ontstaan krautrock nog steeds een rol speelt. De schijven bevatten opnamen die eind vorig jaar door Rockpalast gemaakt zijn. Ieder van de zes bands krijgt pakweg een half uur schijfruimte voor een optreden, en daarnaast zien we interviews. De eerste die aan bod komt, is Epitaph. De band zat van origine aan de hardrock-kant, wat tegen het einde

van de symfo-periode alleen maar sterker werd. De sound was ook meer Brits dan Duits. Vanuit die optiek is het opvallend dat de heren hier tamelijk uitgesponnen prog brengen, ook wel beïnvloed door Amerikaanse gitaarbands uit de seventies als The Allman Brothers. Af en toe komt er wel een snuf hardrock of een poprefreintje langs, maar door de bank genomen heel aardig. Guru Guru is sowieso een wat experimenteel georiënteerd gezelschap, maar hier gaan ze er echt voor. Living In The Woods gebruikt bonga en hese zang. Izmiz wordt voortgedreven door funky gitaar met daaroverheen vocaliseren, eendenfluitjes en een soort dudok. In het Japans getitelde Moshi Moshi zien we de gitarist zowel een gitaar mangelen als doordraaien in het Italiaans. Klinkt best geinig, trouwens. Hoge curiositeitswaarde en waarschijnlijk voor lang niet iedereen leuk. Net als Epitaph zat Karthago aan de rocky kant. In het hier gespeelde materiaal is dat ook goed te horen: het is rocky en rify, en ook regelmatig poppy. Okee, de groovy basjes zijn nieuw. Het geluid is wat eenvoudiger dan dat van de twee voorgaande bands, en zo Amerikaans dat het niet binnen het krautrock-bereik past. De stereotypische maniertjes van zanger/gitarist Joey Albrecht sluiten daarbij prima aan. Jane is ook al door heel wat stromingen heen gegaan. Gelukkig hebben ze voor dit optreden gekozen voor materiaal uit hun meest symfonische periode met tracks als Windows, Spain en mijn favoriet: het slepende Daytime. De wat bluesy inslag doet enigszins aan Led Zep denken, terwijl de zware orgels naar Deep Purple verwijzen. Deze invloeden zijn echter tot een consistent en eigen geheel geweven. De combinatie van Panka's zware drumsound en hese stem, naast de slepende gitaarsolo's, zware synths en orgel laten op een doorleefde manier zien dat deze band live nog steeds geweldig is. Met zijn zwaar experimentele en psychedelische geluid was Amon Düül (en vooral II) één van de meest originele en gezichtsbepalende bands binnen Duitsland begin jaren '70. Voor dit optreden is de muziek wat meer gekanaliseerd, zangeres Renate Knap daarentegen vliegt alle kanten op. En dat bedoel ik niet positief. Zeker aan het begin raakt ze slechts af en toe een noot. Gelukkig wordt dat geleidelijk aan beter, maar het is nog geen reden de vlag uit te doen. Net iets te veel experiment. En dat is des te jammerder (voor zover dat Nederlands is), want muzikaal gezien wordt er nog aardig aangepsychedelikt. Ook Birth Control is een echte krautrock-band. De stukken zijn vaak lang en jammerig (tot aan drammerig toe) van aard. We horen redelijk wat percussie en gitaar. De zang is prima. Maar om 20 minuten te jammen op ruim een half uur optreden gaat me toch wel erg ver. Als bonus vinden we uitgebreide bandbio's en dubbelinterviews, waarbij steeds leden van twee bands onderhanden genomen worden. Dit levert aardige gesprekken op over hoe het was, zonder dat dat geforceerd gebeurt. Overigens blijkt hier ook dat de groepen niet veel hebben met de term krautrock, maar dat er begin jaren '70 wel een sfeer was waarin Duitse bands een geluid ontwikkelden dat eigen was en los stond van het Britse en Amerikaanse. Het meeste geboden materiaal is best aardig om een keer te kijken, maar het blijft toch grotendeels recylen (niet onterecht als je bedenkt hoe de comeback plaat van Jane klinkt). Ik zou liever een volledig concert van Jane zien, want dat is de enige band die hier iets overtuigends neerzet.

Roberto Lambooy

YES Songs From Tsongas, Yes 35th Anniversary Concert (WARNER 5050467-5073-2-6)

In de 35 jaar die Yes nu bestaat hebben ze diverse stormen doorstaan en zijn steeds met vernieuwende dingen blijven komen. De groep heeft inmiddels meer bandleden versleten dan Ajax wisselers (een uitspraak van Rick Wakeman) maar bestaat sinds een aantal jaren weer uit de klassieke bezetting Jon Anderson, Chris Squire, Steve Howe, Alan White en Rick Wakeman. Om het jubileum te vieren, is deze (in de VS opgenomen) dubbel-DVD uitgebracht. De hoeveelheid Yes-DVD's is inmiddels het dozijn gepasseerd maar het blijft voor mij steeds weer spannend om ze live te mogen aanschouwen. Ter gelegenheid van de tour in 2004 heeft Roger Dean een fascinerend podium ontworpen. Zo is het drumstel van Alan White uitgebreid met een aantal draaiende, op afstand bestuurbare, grote drums die vooral tijdens de perussiepartij in Ritual worden ingezet. Het is toch wel geweldig om Rick Wakeman weer terug te zien achter zijn batterij keyboards. Igor Khoroshev en Tom Brislin zijn prima toetsenisten maar Wakeman geeft Yes de extra dimensie mee die de muziek zo magisch maakt. De setlist is vrij verrassend. Naast de bekende klassiekers als You're Move/ive Seen All Good People, Yours Is No Disgrace, Roundabout, Owner Of A Lonely Heart, And You And I en Starship Trooper heeft men voor nummers gekozen die men nog nooit of lang niet meer live heeft gespeeld. Zo wordt de show geopend met Going For The One met Howe op steelgitaar. Verder speelt men Sweet Dreams, Mind Drive, South Side Of The Sky (met aan het einde een schitterende interactie tussen Wakeman op MiniMoog en Howe), het briljante Turn Of The Century, Rhythm Of Love (als eerbetoon aan de periode met Trevor Rabin), en zelfs Every Little Thing van hun eerste album. De tweede DVD begint met een halfuurtje akoestisch werk, vergelijkbaar met de DVD Acoustic. Gelukkig maakt men er geen saai boel van maar weet men een bepaalde draai aan de nummers te geven die ze toch boeiend houden. Van Roundabout wordt bijvoorbeeld een soort blues gemaakt. Zo te zien had men er ook veel lol in. Yes heeft in de loop der jaren diverse epics gemaakt. Naast het volledig in de klassieke Yessfeer gemaakte Mind Drive (compleet met een Revealing Science Of God-achtige Moogsolo van Wakeman aan het einde) speelt men het intense en experimentele Ritual. Dit is een van de meest indrukwekkende en verzorgde live-opnamen van Yes geworden.

Paul Rijkens

AFTER GENESIS The Crime Of Selling Lambs (NBB-RECORDS / EIGEN BEHEER)

Deze CD mag je plaatsen naast platen als The Royal Philharmonic Plays Genesis, maar meer nog naast Genesis For Two Grand Pianos van twee Noorse liefhebbers. Bij The Crime Of Selling Lambs gaat het om een Italiaans duo op piano en contrabas. Alessandro Cavicchi en Alberto Bocini storten zich met deze twee klassieke instrumenten op stukken van de Genesis-albums Nursery Cryme, Selling England By The Pound en The Lamb Lies Down On Broadway. En...met heel veel professionaliteit en vuur! Het is hartstikke leuk om al die bekende stukken eens in een geheel ander jasje te horen. Eerst is dat een suite van The Lamb, opgedeelde in verknutseld in veertien stukjes. Voor de hand liggen nummers als Anyway en The Lamia, maar het is ook geweldig hoe de twee zich door In The Cage, Riding The Scree en zelfs Back In New York City worstelen. Vooral het pianospel spreekt me zeer aan, waarbij het gevoel in het spel soms groter is dan we kennen van Tony Banks. Ook de contrabassist speelt uitstekend en ook zeer expressief, al is me de klank soms net iets te jankerig. Geweldig hoe ze ook de overige stukken weten te brengen: natuurlijk Firth Of Fifth, een medley met For Absent Friends, Harlequin en Seven Stones, naast Harold The Barrel en The Return Of The Giant Hogweed. Het is waarschijnlijk Adrea Baggio die tussen door zo nu en dan een zinnetje brabbelt van de tekst. Dat hadden ze achterwege mogen laten. In The Chamber Of 32 Doors hoor je zelfs in de verte een echo van Peter Gabriel. Toch een bijzonder leuke interpretatie door dit After Genesis.

Freek Wolff

AISLES The Yearning (MYLORD RECORDS / MUSEA)

Het Chileense vijftal Aisles maakt vrij slepende symfonische rock met een behoorlijk warme inslag. Opvallend is het ontbreken van een drummer. Men gebruikt samples die worden gespeeld door toetsenist Alejandro Meléndez en gitarist Rodrigo Sepulveda. Hoewel ik liever echte drums hoor, valt het gelukkig best mee. De overige bandleden zijn zanger/fluitist Sebastián Vergara, gitarist Germán Vergara en toetsenman Luis Vergara. Dat lijkt op een familiebedrijf. De CD opent en eindigt met een episch stuk. Het eerste, The Warf That Holds His Vessel, kent bijzonder sterke passages met lekker dubbel gitaarspel, frisse synthesizerklanken en fraaie pianopartijen maar valt hier en daar ook wat stil. De zang is prettig en bijna zonder accent. De invloeden van bands als (oude) Genesis, Pendragon en Clepsydra zijn herkenbaar maar ook ons eigen Salmon hoor ik er in terug. Naast de rockende stukken kent de CD ook een aantal rustige momenten, zoals in Uncertain Lights en The Scarce Light Birth. Grey is met bijna 17 minuten het magnum opus van de CD. Het begint stevig en wordt op een gegeven ogenblik

zelfs een beetje theater/filmachtig, maar naar het einde toe is het veel kalmer. Vooral het pianospel en de orkestklanken zijn sterk. Ondanks het feit dat ook in dit nummer de aandacht bij mij soms een beetje weg viel, vind ik dat Aisles over de hele linie een veelbelovende CD heeft afgeleverd. Info: www.aisles.cl.

Paul Rijkens

AKACIA The Brass Serpent (MUSEA FGBG 4581.AR / BERTUS)

De Amerikaanse band levert met deze schijf haar tweede product af, na de release van Another Life in 2003. Het repertoire is filosofisch en heeft een zware religieuze lading en refereert daardoor aan Neal Morse. Er zijn zelfs invloeden van laatstgenoemde in The Brass Serpent te bespeuren. Daarnaast zijn de Amerikanen beïnvloed door geloofsgenoten Glass Hammer. Is het toeval, dat alle genoemde muzikanten afkomstig zijn uit Amerika? In opener Postmodernity zijn ook Yes, Genesis en Magenta ruimschoots vertegenwoordigd. Deze compositie klinkt veelbelovend. Mooi toetsenspel, waaronder een prominent orgel, afgewisseld met Mellotron en frivool gitaarwerk zorgen voor een fraai symfonisch begin. Deze stijl kent een vervolg in de tweede track, de maar liefst 36 minuten tellende titelsong. Na een kwartier verliest het nummer haar aantrekkelijkheid en vervlakt. In het volgende stuk, Olivet, pakt de formatie de draad gelukkig weer op. Vooral de synthesizerklanken geven deze song cachet. Afsluiter The Grace Of God behoort tot het beste van de CD met mooi gitaar en toetsenwerk. De zang vind ik een zwak punt binnen deze band. Vooral als het zangvolume toeneemt, wordt de stem van Eric Naylor schel en kil, waardoor hij een storende factor wordt. Hopelijk zorgt de band bij een volgende release voor een zanger met een krachtiger stem. Een tweede zanger kan mogelijk uitkomst brengen, of men kiest, liever nog, voor een instrumentale koers. De potentie is er, nu de continuïteit nog. Info: www.akacia.net.

Leo Hoekstra

AMON DÜÜL II Almost Alive (REVISITED REC. SPV 085-304002 CD / BERTUS) Only Human (REVISITED REC. SPV 085-304012 CD / BERTUS) Vortex (REVISITED REC. SPV 085-304022 CD / BERTUS)

Wanneer je van je geachte hoofdredacteur een pakketje van drie promo's krijgt met daarbij het aanmoedingsbriefje "Hoi André, hierbij een portie onverteerbare, gedateerde bagger, veel plezier ermee", dan is de toon gezet! Nu kon ik het op voorhand niet oneens met hem zijn want Amon Düül, alhoewel een redelijk legendarische naam in de Duitse krautrock-scene, is nooit doorgedrongen in de eredivisie van de symfo (zoals Eloy en

WETTE KRENT

ANGE Question

(UN PIED DANS LA MARGE 3103832)

Vier jaar na de imposante CD Culinaire Lingus slaan poëet Christian Decamps en de zijnen terug. Hun originaliteit kent echt geen grenzen want zover ik weet heeft geen enkele groep dit ooit voorgedaan: het album geen titel meegeven en ruimte voorzien aan de eigenaar om haar/zijn eigen titel te verzinnen. Het vraagteken op de hoes laat dan ook alle mogelijkheden open. Sinds hun vorige plaat is enkel de stoel van de drummer ingenomen door een nieuw gezicht doch die tast de homogeniteit van de groep zeker niet aan. Reeds met z'n eerste zin zet Christian zijn klasse neer. Je suis un couteau suisse, mooi vertaald: ik ben een Zwitsers mes, waarmee Christian zijn veelzijdigheid etaleert en dat in één enkele zin. Dankzij de wijde interesse en de constante aanvoer van recente muziek (ondermeer door zoon Tristan), krijgen de arrangementen iets hedendaags mee. Het talent van Steve Wilson komt meer dan eens om het hoekje kijken zodat het hoog tijd wordt dat mister Porcupine Tree meer concreet bij Ange betrokken wordt. In het nummer Ricochets wordt een superbe gitaarsolo afgeleverd, getekend Hassan Hajdi. Te noteren hier is ook de aangename, volle, melodische stem van Christian. Hajdi is volgens mij reeds jaren onterecht een fel onderschat gitarist, doch zijn bescheidenheid zorgt ervoor dat hij, net als een Jean-Pascal Boffo of een Frédéric L'Épée, niet echt solo in de schijnwerpers komt te staan. Luister eens naar z'n bijdrage tijdens Histoires D'Outre Réve waar je haren helemaal rechtop komen te staan. Wat een sfeer, wat een productie! De rol van Tristan is er ook één van sfeermaker, het leggen van klanktapijten teneinde bepaalde sferen te evoceren. Met ogen dicht waan je je tijdens Les Eaux Du Gange zo op de Ganges rivier. Op het einde van Noufragé Du Zodiaque krijgt nieuwkomer Benoît Cazzulini de vrijheid om percussief te keer te gaan, aanleunend tegen een muur van repetitieve gitaar en space toetsen. Een gelijkende aanpak van Tristan nestelt zich in het perfect getitelde Sous Hypnose. Zangeres Caroline Crozat trekt het volledige laken naar zich toe in het sexueel expliciete Entre Foutre Et Foot. Als een adder onder het gras sluipst door het ganse album een lichte dosis jazz heen, wat ondermeer in Jazzouillis via drumborstels extra wordt beklemtoond. Ange is de speeltuin van Christian Decamps die zelf half-engel en half-demon is. Via zijn teksten, zijn muziek en vooral zijn groep exorciseert Christian het slechte uit zijn ik, uit de maatschappij. Ange is en blijft moeilijk in één enkel hokje te stoppen, of misschien toch eentje: die waarop in grote letters staat te lezen KLASSE! Da's meteen ook de titel die ik aan mijn exemplaar geef!

John Bollenberg

Grobschnitt dat bijvoorbeeld wel deden). Sterker nog, het originele Amon Düül kon zich in de eerste divisie nog wel meten met groepen als Kraan, Guru Guru en Hoelderlin maar haar opvolger, Amon Düül II, kon dat zeker niet en zakte weg naar de onderste regionen. Ik heb in ieder geval toentertijd nooit een LP van deze boys aangeschaft. Luisterend naar de rereleases (alleen met bonustracks) uit respectievelijk 1977, 1978 en 1981, laat horen waarom. Zwakke nummers (te eenvoudige composities, teveel hoempa hup ritmes), zang die soms tegen het valse aanzit, en een dun keyboardgeluid (maar wel zo nu en dan een leuke gitaarsolo) laten deze platen niet alleen gedateerd klinken, maar ook redelijk onverteerbaar zijn om naar te luisteren. Er zit maar weinig kraak en smaak aan. Hé, is dat niet wat de hoofdredacteur ook al vond ...

André de Waal

ANGEL Don't Wanna Run (BLACK LOTUS RECORDS SCD 091)

Na haar verblijf bij Trail Of Tears koos de in Groningen woonachtige Noorse de grotendeels uit Nederlanders bestaande band Imperia als nieuwe 'trail(er)' en verrijkte de gothic metal scene met haar lange blonde haren en haar merkwaardige combinatie van zang, kreunen en opereske uithalen. Alsof dit niet genoeg is presenteert zij dit singeltje met vier nummers als solo-artiest en tevens voorbode van een nieuw album. In de titeltrack is het Helena die indringend zingt met alleen piano als begeleiding, haast een ballad. De tweede track, verrijkt met 'strijkje', neergezet door de ons bekende Oliver Philipps en Christian Moos. Ook dit is een vrij rustig, melodieuze nummer al vind ik de zang ietwat aan de rauwe kant. Dan opnieuw pianomuziek met wat achtergrond-orkestraties en Helena begint lieflijk maar laat daarna afwisselend ook haar donkere mezzo-sopraan horen. In Darkness gaan alle registers open en laat Helena merken dat ze zeker wel eens geluisterd heeft naar Lena Lovich en Nina Hagen. Te absurd om echt mooi te zijn, en of die rustige tracks nou echt bij haar passen? De muziek werd geschreven door Audun Grønnestad en Helena produceerde de teksten plus de muziek van de titelsong. Aardig, maar ze haalt niet het niveau van de concurrentie wat mij betreft. Haar site heet www.helena-michaelsen.com.

Menno von Brucken Fock

ART ROCK CIRCUS Tell A Vision (THE TRIBUTARY MUSIC LABEL 619447000728)

Deze dubbelaar is de vijfde release van het hierboven genoemde gezelschap. Maar liefst elf muzikanten werken mee aan dit project. Muzikale duizendpoot John Miner is de centrale man binnen Art Rock Circus en is te horen op de meeste instrumenten op Tell A Vision. CD1 opent met de 20 minuten tellende titeltrack. Het is een heel afwisselend nummer, zoals beide CD's vol afwisseling staan. De verschillende zangers en zangeressen zijn daar mede debet aan. Zoals gezegd zet de opener de toon met invloeden uit de jaren '70 symfo, zoals van Genesis en King Crimson. Vooral de laatstgenoemde band heeft model gestaan voor dit project. In The Cell is dat heel duidelijk hoorbaar. Toetsenist Milo hanteert hierin zelfs de sitar. Begins Before Becomes is een bijzondere track, want deze compositie is opgenomen in de Chapel Of St. Paul West. Pijporgel (gespeeld door bassist Kelton Manning) en viool spelen hierin een grote rol en begeleiden de vocalen van Karen Wallo. John Miner gooit er vervolgens nog een elektrische gitaarbijdrage tegenaan. Deze track doet mij denken aan de soloprojecten van Józef Skrzek, de toetsenist van SBB. Op Ballad Of Joan Allen is nogmaals de sitar te horen en speelt Miner tevens een synthesizer solo. CD2 klinkt nog gevarieerder dan de eerste met in totaal negen composities. Miner begint met een akoestisch Spaanse gitaar nummer, Oregon Trail Song. Daarna volgen composities in diverse grillige stijlen, net als bij King Crimson, met een melodieuze onderbreking van klassiek toetsenspel in Theory1. Mijn voorkeur gaat uit naar de eerste schijf, de tweede is me te grillig met te weinig interessante momenten. Duidelijk een geval van één disc teveel. Info: www.tributarymusic.com.

Leo Hoekstra

CAN ATILLA Concorde (GROOVE UNLIMITED GR-115)

De Turkse muzikant Can Atilla heeft vele muzikale gezichten. Met een ervan weet hij het geluid en de impact van Tangerine Dream behoorlijk te benaderen. Op eerdere albums deed hij dat al heel aardig en op Concorde, een ode aan dat geweldige vliegtuig, heeft hij dit nog meer ontgonnen. Deze CD vind ik dan ook een stuk beter dan zijn vorige, het meer poppy Omni (zie iO 52). In Prologue begint hij met een sterke ambienttrack waarna de sequences en fraaie bassen het overnemen in Rain Of Fire. Cihan Aslan speelt de altsax in dit gave melodieuze stuk. Melodieuze is een woord dat eigenlijk steeds terugkeert, naast een stuk toegankelijkheid. Concorde Forever (met Murat Yücel op elektrische gitaar en de stem van James Watkins), Eve en First Kiss brengen de gelukkige herinneringen terug aan Tangerine Dream uit de jaren '80. Tears Of Maria Barbara Bach is een prachtig melancholiek stuk. Het bevat een mix tussen Atilla's elektronica en de alt blokfluiten van Çagatay Akyol, terwijl in Pacific Lover de stem van Faria kan

worden gehoord. Prima melodieuze elektronische muziek. Info: www.groove.nl.

Paul Rijkens

FRANCK BALESTRACCI Existences Invisibles (CARBON 7 C7-064)

Vroeger was het leven simpel. Als je een CD had van Carbon 7, wist je dat het avant prog was. Pierre Vervloessem gaf met zijn samenwerking met John Litton Baroi al aan dat verandering in de lucht zat en Balestracci sluit hier definitief het boek. We hebben te maken met een EM-plaat, die een beetje experimenteel is en een beetje melodieuze. Je zou dat op kunnen vatten als "er tussenin hangend". En daar heb ik niet zoveel problemen mee (die opvatting, wel te verstaan). De muziek heeft de neiging tot kabbelen, waarbij af en toe een "dingetje" hier of daar langskomt. Je krijgt echter nergens de indruk dat er nu echt een doel zit achter de stukken (ik ben er niet zeker van of ik ze composities moet noemen). Nou is Balestracci daarmee niet de eerste, er zijn hele volkstammen ambient-musici die aan hetzelfde euvel lijden (voor zover ze het zelf als euvel zien), maar je moet het maar in je kunnen vinden dat te vergeven. Bovendien: de kleine geluidjes en de pogingen tot melodie nemen het gevoel van de echt kabbelende ambient weg. Daarnaast blijft de plaat met zijn 65 minuten duidelijk langer dan ie welkom is, waardoor de irritatie bij mij toeslaat. Al met al is op dit plaatje een aantal dingen net niet, en daardoor is het "het" niet. Zo, dat was tenminste een lekker vaag einde.

Roberto Lambooy

BLUE DRIFT Mariner (CARP787)

Blue Drift is een Engels trio dat bestaat uit John Lodder (bas), Arch (drums, percussie) en Dave Lodder (gitaren, toetsen). Arch speelt ook bij The Morrigan. Het ruim 50 minuten tellende schijfje bestaat uit zes tracks, waarvan afsluiter The Mariner ruim 21 minuten beslaat. De eerste twee composities, Flight Of Doom en Nuclear Train, klinken als stevige utempo powerprog, die refereert aan de Franse band Xang, maar er zijn ook invloeden van het Amerikaanse Mastermind. Het derde nummer, Deep Space, bestaat de eerste 3 minuten uit kosmische elektronische geluiden, maar slaat dan de weg in van een gloeiend synthesizertapijt, waarover Dave Lodder heerlijk soleert op elektrische gitaar. Het klinkt als Lanvall zonder kerkorgel. Daarna pakken de heren de draad weer op van de powerprog in het nummer Digging For Chance, dat halverwege een rustig intermezzo met piano, solerende gitaar en ritmesectie kent. Half Light ligt in het verlengde van het vorige stuk met opnieuw een solerende D. Lodder en een korte drumsolo van Arch. Dan volgt het eerder genoemde The Mariner, tevens het hoogtepunt van de CD met veel afwisseling. Dave Lodder gebruikt nu ook meer toetsen. Zo duikt

incidenteel een orgel op en zijn bovendien analoge synthesizerklanken te horen. Natuurlijk soleert D. Lodder er lustig op los met zijn elektrische gitaar. De muziek is allesbehalve eentonig, want de mannen bouwen regelmatig rustpunten in met synthesizer, en akoestische en elektrische gitaar. Het is een zeer genietbare CD geworden, die ook bijzonder geschikt is voor het beluisteren in de auto. Dat weet ik uit ervaring. Info: www.bluedrift.net.

Leo Hoekstra

TOMAS BODIN

I Am

(INSIDEOUT / SUBURBAN / BERTUS)

Zegt Daniel Gildenlöw van Pain of Salvation het op gebiedende wijs met Be, zijn landgenoot Tomas Bodin houdt het bij de constatering I Am. De Zweden zijn een mysterieus, religieus en filosofisch volkje. Na An Ordinary Night, Pinup Guru en Sonic Boulevard is dit alweer de vierde solo-CD van deze toetsenman van The Flower Kings. Telkens vind ik dat zijn eigen werkjes het hoge niveau net niet halen van Roine Stolt's band. Ook nu is dat weer het geval, ook al slaat hier de nieuwe drummer Marcus Lilliequist eveneens de strakke ritmes. Bodin verdeelde deze rockopera in drie stukken van gemiddeld 20 minuten per stuk, uitgaand van de I, de A en de M. Dat Jonas Reingold de bas bespeelt, is geen verrassing, maar wel dat Jocke JJ Marsh (van Glenn Hughes) de gitaar beroert. Je hoort een prachtige ruwe rockriff in het tweede deel, lekker zwaar overstuurd. Later wordt het lichtvoetig en jazzy, ook met de xylofoon. Het eerste stuk I begint indrukwekkend met een likkebaardende ELP-Moogtune. In het substuk They'll Fight For Me volgt een hoogtepunt met zanger Anders Jansson die zijn emoties volledig de vrije loop laat. Prachtig. Zijn stem lijkt een klein beetje op die van Karmakanic-zanger Göran Edman. Het is veel jazzrock dat hier de klok slaat, afgesloten met de zoete stem van Helene Schönning of Pernilla Bodin. Epic drie is de minste met weinig melodieën die echt opzien baren. Nogal rocky, maar niet schokkend. I Am bevat een aantal aardige momenten, gespeeld door klassemusic, maar is geen meesterwerk, hoe vernuftig het 'verhaal' misschien bedacht is. Te weinig blijft hangen, helaas.

Freek Wolff

BOREALIS

Sons Of The Sea + Professor Fuddle's Fantastic Fairy Tale Machine

(BEATBALL BMRC 0004 / CLEAR SPOT)

Zo fraai als deze CD zie ik ze niet vaak: een hardkartonnen hoesje met daarin een fraaie uitvouwbare poster, een boekje van vier pagina's met de bandhistorie, dit alles omgeven door een hard-plastic doorzichtig hoesje, uniek! Het gaat hier om een Canadese groep met een LP getiteld Sons Of The Sea uit 1972 en een concept-plaat onder de naam Professor Fuddle's Fantastic Fairy Tale Machine uit 1973, nu op één CD uitgebracht. Sons Of The Sea telt acht songs waarin vooral bluesrock

met vloedgolven Hammond orgel te horen is. De zang is goed met een ietwat karakteristieke ondertoon, het gitaarwerk vloeiend en fel en de ritme-sectie doet gewoon goed haar werk. De meeste nummers hebben een vlot ritme met veel soli op orgel en gitaar, andere zijn wat dromeriger. Het klinkt niet origineel of bijzonder, wel erg meeslepend, ik heb genoten! De muziek op Professor Fuddle's Fantastic Fairy Tale Machine is een heel ander verhaal, deze keer horen we negen totaal verschillende nummers die niet zelden vrij experimenteel klinken met gebruik van o.a. synthesizers en vrouwelijke zang. Hoewel het een gedurfde plaat is, vind ik het resultaat nogal wisselvallig, maar zeker niet slecht. Wel is het mijlenver verwijderd van de sound van de LP uit '72.

Erik Neuteboom

BRAZEN ABBOT

My Resurrection

(FRONTIERS RECORDS FR CD 244)

Het vijfde album, met twaalf nummers goed voor een krap uur muziek, van de Bulgaarse Fin Nicolo Kotzev is een feit. Naast de 'oudgedienden' Göran Edman en Joe Lynn Turner als zangers zijn ook de diensten ingeroepen van Tony Harnell (o.a. TNT) en Erik Martensson (Eclipse). Daarnaast spelen Nelko Kolarov op toetsen, Wayne Banks op bas en Mattias Krutas op drums mee. Bovendien maakte Nikolo, die alle songs schreef en ook het album produceerde, gebruik van een 31 koppig strijkorkest uit zijn vaderland Bulgarije. Resultaat is een melodieus hardrock album met een symfonisch randje, qua songstijl erg dicht tegen Blackmore's Rainbow aanhoudend (vooral bij de door Joe Lynn Turner gezongen nummers), terwijl de overige songs goed in het straatje passen van Yngwie Malmsteen. Een track als Bad Madman vertoont grote gelijkenis met de langere stukken van Axel Rudi Pell, die op zijn beurt ook weer goed geluisterd heeft naar Rainbow Rising. Het zit allemaal prima in elkaar, geluid is okay en Kotzev is een fenomenale gitarist maar de songs pakken mij minder dan op voorganger Guilty As Sin. De muziek borduurt mij te nadrukkelijk voort op de reeds genoemde voorbeelden, waarbij ook Deep Purple gerekend moet worden. Zo is More Than Money de zoveelste meezing rocker, zijn The Shadows en Shades Of Grey de zoveelste (prachtige, dat wel) meesnikkers, terwijl het orkest pas in de laatste nummers voor mijn gevoel een echt goede invulling krijgt. Erg aardig, niet verbluffend, maar misschien ben ik (te) verwend? Website: <http://home.aland.net/brazen.abbot/>.

Menno von Brucken Fock

BROTHER APE

On The Other Side

(PROGRESS RECORDS PRCD014)

Toen ik in i056 in mijn recensie van de drie in eigen beheer uitgebrachte CD's van het Zweedse Brother Ape mijn verwondering uitsprak over het feit dat de energieke,

compacte progressieve rock met pakkende jazzrockinjectionen geen gehoor vond bij een gespecialiseerd label, kon ik niet bevroeden dat een paar maanden later twee platenmaatschappijen zich op deze band gestort hebben. In Europa bood Progress Records de heren een contract aan, terwijl in de Verenigde Staten die honneurs worden waargenomen door ProgRock Records. Allereerst werd het laatste studioalbum, On The Other Side uit 2003, geremasterd en geremixt heruitgebracht, aangevuld met drie tracks, de shufflende ballade Railways en het opzweepende Unaccomplished van het titelloze debuut (1998) en het korte, intieme Lucky Fool van Dogma (2000). De CD in deze vorm is een welhaast systematische opeenvolging van speelse, up-tempo symfonische rockers (die qua stijl ergens tussen Saga en It Bites te plaatsen zijn en met name in de gitaarsolo's beïnvloed lijken door progressieve jazzrockbands als Bruford) en dromerige, subtiel gearrangeerde ballades. Overigens is op de website www.brotherape.com All I Really Want te beluisteren, dat op de komende CD zal moeten prijken. Het is wederom een ballade, met een mooie, wiegende opbouw en gevoelige gitaarclimax. Toch is het niet te hopen dat Brother Ape zich vooral gaat focussen op dit soort ingetogen werk, aangezien de kracht van de musici meer in het stevigere genre ligt. Op genoemde CD zal trouwens bassist/zanger Peter Dahlström niet meer van de partij zijn, aangezien hij om persoonlijke redenen de groep de rug heeft toegekeerd. Desalniettemin ziet de toekomst voor de overige Brothers door de wat late, maar niet minder terecht aandacht van de platenbizz er uitstekend uit. Info: www.progressrec.com en www.progrokrecords.com.

René Yedema

(BILL) BRUFORD

Feels Good To Me

One Of A Kind

The Bruford Tapes

Gradually Going Tornado

(WINTERFOLD RECORDS BBWF 003CD / 004CD / 006CD / 005CD / BERTUS)

Toen hij aankondigde zijn platen uit eind jaren '70/begin jaren '80 opnieuw uit te brengen, liet Bill Bruford doorschermen dat er nog obscuur livemateriaal en een nooit verschenen vierde studioalbum (met Allan Holdsworth of John Clark) aangesproken zou worden, terwijl er sprake was van The Bruford Tapes Part 2. Nu de vier platen in ietwat opgepoetste vorm verkrijgbaar zijn, is de oogst een beetje mager: slechts vier bonustracks verdeeld over even zovele schijfjes, waarvan de bootlegkwaliteit, met uitzondering van het niet eerder gepubliceerde Manacles op One Of A Kind, afbreuk doet aan de oorspronkelijke tracks, terwijl in twee gevallen opnames met Clark gebruikt zijn als aanvulling op een plaat waarop Holdsworth actief was. Toch is het prima dat het baanbrekende symfonische jazzrockwerk van de band Bruford weer goed verkrijgbaar is. Op de soloalbum Feels Good

To Me (1977) liet de charismatische drummer horen zich aan geen enkele afbakening te storen. Met medewerking van ondermeer Canterbury-gigant Dave Stewart, gitaarvirtuoso Holdsworth, de Amerikaanse bassist Jeff Berlin en zangeres extra-ordinaire Annette Peacock creëerde hij een mengeling van duizelingwekkende jazzrock vol Zappaeske marimbapartijen, sferische jazz (met Kenny Wheeler's fluweelzachte Fluegelhornspel) en symfonisch aandoende fusie, waarin Stewart dankbaar gebruik maakte van Rod Argent's Keyboard Shop. Na UK's geniale debuutplaat richtten BB en Holdsworth met Berlin en Stewart Bruford op, waarmee ze getuige het ijzersterke One Of A Kind (1979) een meer coherente visie op progressieve jazzrock etaleerden. Hier was sprake van een hechte groep, waarvan alle leden compositorische bijdragen leverden, aangevuld met een stuk van Alan Gowan (Gilgamesh) en een mede door Eddie Jobson geschreven leftover van UK. Vervolgens ging Holdsworth op het solo-pad en werd vervangen door sound-a-like The Unknown John Clark. Diens kwaliteiten kwamen op de officiële bootleg The Bruford Tapes (1979), een voor de radio opgenomen concert met songs van de eerste twee albums, volledig tot hun recht. Vrij snel daarna verscheen Gradually Going Tornado (1980). Hierop deed Bruford, in navolging van Phil Collins met Brand X op Product, een poging om met catchy vocalen (van Berlin) de jazzrock toegankelijker te maken, terwijl tevens wat invloeden van Weather Report te bespeuren waren. Nog duidelijker was echter dat Stewart voor een groot deel het geluid ging bepalen, dat daardoor symfonischer werd en sterke raakvlakken vertoonde met National Health. Het ruim 10 minuten durende Land's End is zelfs gebouwd rondom het thema van The Bryden 2 Step van NH en wordt opgesierd door de voormalige Northettes Barbara Gaskin en Amanda Parsons. Deze interessante periode in de carrière van Bruford (waarvan hopelijk nog meer materiaal opduikt) werd abrupt afgebroken toen hij inging op Robert Fripp's uitnodiging om King Crimson weer op te richten. Info: www.billbruford.com.

René Yedema

BURNING IN DECEMBER

No Way Out

(MCMUSIC INTERNATIONAL)

De Schot Tim McGowan en de Amerikaan Kevin Schertell hebben samen de progressieve melodieuze rockband Burning In December opgericht. Tim, de zanger en keyboardspeler, heeft na negen instrumentale soloalbums gekozen voor het rockpad. Kevin draagt zijn steentje bij als gitarist. No Way Out is hun 58 minuten durende debuut. Beide heren hebben gelijke muzikale interesses: Dream Theater, Queensrÿche, Marillion, The Beatles. Is de muziek daar dan mee te vergelijken? Nee, eigenlijk niet. De zangcapaciteiten van Tim zijn aan de magere kant, eentonig en wat saai. De songs zijn niet opvallend, er blijft geen pakkende melodie hangen. Ik zou zeggen een CD die nog in het demo-stadium verkeert, en waar de komende jaren verder op uitgebouwd kan gaan worden. Maak de band line-up compleet en ga lekker veel samen optreden. Samples zijn te beluisteren, en de CD is te downloaden of gewoon te kopen op hun website: www.burningindecember.com.

Bert Treep

CARPTREE

Man Made Machine
(FOSFOR CREATION CWNF 3)

Het Zweedse Carptree is met Man Made Machine aan haar derde album toe. De band bestaat nog steeds uit slechts twee personen: zanger Niclas Flinck en toetsenist Carl Westholm. Voor de overige instrumenten wordt het duo bijgestaan door het No Future Orchestra. Op hun titelloze debuut liet Carptree een kruising horen tussen de betere popsongs en een soort vrije interpretatie van het begrip symfonische rock. Een album later bleek de muziek een bepaalde ontwikkeling te hebben doorgemaakt en werd die wat complexer en donkerder. Daardoor kwamen de melodieën iets moeilijker in het gehoor te liggen en klonken de instrumenten weer net iets minder standaard. De nieuwe schijf kruipt daar een beetje tussenin. De karakteristieke Carptree-sound is daarmee weer volop aanwezig, maar tegelijk is Man Made Machine als geheel wellicht een fractie doorzichtiger dan Superhero. Het is doorgaans Westholm's piano die verantwoordelijk is voor een ingetogen startpunt. In de meeste gevallen wordt de song van daaruit op- en volgebouwd, waarbij de vaak breed uitgesponnen keyboardstraties en de aparte zang van Flinck op de voorgrond treden. Daar zul je misschien even aan moeten wennen, maar dat geldt voor het hele oeuvre van Carptree. Het ontwijken van clichésymfo lijkt bij deze Zweden nog steeds een basisgegeven te zijn, waardoor dit geen muziek is die na één luisterbeurt gebeiteld zit. Het creatieve en soms enigszins onconventionele spel op toetsen en gitaar dient te worden ontdekt in de muzikale bombast die Carptree heeft opgebouwd. Heb je de kluwen eenmaal ontrafeld, dan zul je ontdekken dat het allemaal lang niet zo vreemd is als je in eerste instantie dacht. De harmonieën zijn ijzersterk, de instrumentale inkleuring geraffineerd en aanvankelijk niet opgemerkte variatie blijkt toch aanwezig te zijn. Daardoor kun je alleen maar concluderen dat Carptree opnieuw een uitstekende plaat heeft afgeleverd. Info: www.carptree.com.

Antonie Deelen

CIRCULUS

A Lick On The Tip Of An Envelope Yet To Be Sent
(RISE ABOVE RECORDS, RISECD63 / BERTUS)

Deze Engelse formatie maakt muziek in de beste folkrock traditie. Helaas bevatten het

KLASSIEKER

CARAVAN

Back To front
(ECLICTIC DISCS ECLCD 1010 / BERTUS)

Eindelijk, na 22 jaar is de enige nog niet eerder op CD uitgebrachte LP van Caravan digitaal verschenen, dat was lang wachten! Back To Front was in 1982 de zwanenzang van deze legendarische Canterbury-scene groep uit de jaren '70. Een zwanenzang die bovendien in de oerbezetting van Pye Hastings (zang, gitaar), Dave Sinclair (toetsen, zang), Richard Sinclair (bas, zang) en Richard Coughlan (drums), ondersteund door Mel Collins (sax), was gemaakt. Het album verscheen tijdens de hoogtijdagen van de punk en new wave en had dus nagenoeg geen kans op succes. De band viel al snel uit elkaar totdat in 1995 weer een studioalbum verscheen (The Battle Of Hastings). Back To Front kan eigenlijk geen pure symfo meer worden genoemd, het gaat hier om relatief korte 'normale' liedjes die bovendien oer-Engels zijn, vooral qua onderwerpen (het leven in een Engelse badplaats in Back To Herne Bay Front, of het wachten op de wegwacht in A.A. Man). Toch staan er enkele juweeltjes op, wie onbewogen kan luisteren naar Videos Of Hollywood of Sally Don't Change It heeft geen hart. Met de hernieuwde belangstelling voor mijn all time favorite band, en de prima platen die men tegenwoordig weer maakt, is Caravan helemaal terug aan het front. En nu mijn verzameling eindelijk compleet is, kan ik er deze eeuw weer tegenaan.

André de Waal

summiere CD-boekje en de bandsite geen info over de bandleden en de gebruikte instrumenten. Als we de foto in het boekje moeten geloven, bestaat de band uit tien leden. Circulus kent verschillende invloeden, zo heeft Miri It Is elementen van Gryphon en neigt Power To The Pixies meer naar Blackmore's Night. Het totale repertoire laat het flower power gevoel uit de jaren '60 herleven (maar deze schijf stamt toch echt uit 2005). My Body Is Made Of Sunlight, The Scarecrow, Candlelight en Swallow zijn daar goede voorbeelden van. En wat dacht je van de titel van de eerstgenoemde track...?! Orpheus, met fluit en draailier, heeft een repeterend karakter en vertoont overeenkomsten met de muziek van Mannheim Steamroller. Op de gehele CD wordt gebruik gemaakt van diverse fluiten, die soms een natuurlijke Mellotron vormen. The Aphid is een buitenbeentje en toont ons de psychedelische kant van de formatie. Het album heeft dus een gevarieerd aanbod van negen tracks, die een totale speelduur van 39 minuten beslaan. Circulus zal bij de folkrockers en de flower power liefhebbers bestlist in goede aarde vallen. Info: www.circulus.org.

Leo Hoekstra

CIRCULUS MAXIMUS

The 1st Chapter
(FRONTIERS FR CD 240 / ROUGH TRADE)

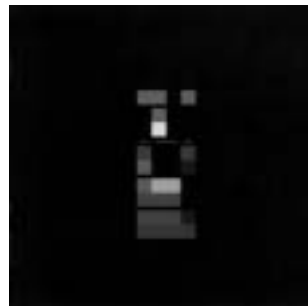
Dit progmetal circus uit Noorwegen timmert nu zo'n 5 jaar aan haar muzikale weg. De muziek valt te omschrijven als een mix tussen DreamTheater en Symphony-X, met een onmiskenbaar Scandinavische sound. Zanger Michael Eriksen heeft een mooie hoge stem, zonder het 'jaren-80 metal-hoog-galmgehalte'. De plaat opent met Sin, bombastische, ruige progmetal van hoog nivo. De dubbele basdrumpatronen vliegen om je oren, met unisono gitaar, toetsen en baslicks zoals we die ook bij Dream Theater kennen. Alive, track 2, is een iets rustiger nummer, maar met de zelfde intensiteit. Erg mooi is het grote contrast tussen de heavy refreinen, en de cleane, bijna akoestische coupletten met mooie melodielijnen en goeie harmonieën, enigszins in de lijn van de Zweedse band Europe. De tracks op deze CD vervelen geen moment. Ook vervalt men niet in het

knip- en plakwerk dat veel nieuwe progmetalbands kenmerkt. In de songs gebeurt veel, maar zonder de structuur te verliezen. De instrumentale track Biosfeer bevat wel erg veel Dream Theater invloeden, maar is er niet minder mooi om. Alle juiste ingrediënten zijn op deze plaat aanwezig om dit debuut op de wereldkaart te zetten. Muzikaliteit, hoog individueel spelniveau en uitgebalanceerde songstructuren zorgen voor flink wat luistergenot. Het eerste hoofdstuk is geschreven, ik ben benieuwd naar de rest van het boek.

Collin Leijenaar

COLDPLAY

X&Y
(PARLOPHONE / EMI)

Schijnbare eenvoud, dat is de kracht van Coldplay. Beluister de fantastische hit Speed Of Sound en analyseer hoe vernuftig die song in elkaar steekt. De partjes van de melodie, ze sluiten naadloos aan, maar brengen je steeds verder in vervoering. Net zo'n joekel als de kraker Clocks. Het is de kunst van het liedjes schrijven. Met Parachutes tipte ik het CD-debuut al aan als een heel bijzonder werkje, terwijl de band met A Rush Of Blood To The Head als een komeet de populariteitsladder op schoot. Het mag geen criterium zijn om dit kwartet daarna maar links te laten liggen. Coldplay speelt magnifiek met dynamiek. Dit keer kreeg gitarist John Buckland meer de ruimte om zijn fijnzinnige spel toe te passen. Weer die eenvoud, maar o zo doeltreffend. Hiermee borrelt vaker de associatie met U2 boven. Blijft staan het bezwerende toetsenspel van Chris Martin; dat zwerende orgeltje in het begin van Talk...schitterend. Maar meer nog drukt natuurlijk zijn unieke stemgeluid (met veelvuldig gebruik van de kopstem) een stem-

pel op het succes van dit kwartet. In Fix You is de aanpak ineens meerstemmig, koorachtig zelfs. De titeltrack herinnert aan The Beatles. De bombast is terug met Twisted Logic. Ook Square One is een rijkklinkend nummer. Misschien mag je een lied als Swallowed In The Sea wat al te voor de hand liggend betitelen. Maar met dit album heeft Coldplay het hem weer geflikt. Boven het korenveld.

Freek Wolff

COUNTER-WORLD EXPERIENCE

Fraktal

(EIGEN BEHEER / JUST FOR KICKS)

Op de universiteit voor muziek en theater in Hannover ontmoeten drummer Thorsten Harnitz en gitarist Benjamin Schwenen elkaar en vormen samen met bassist H.D. Lorenz (tourde met o.a. Shirley Bassey) de band Counter-World Experience. Dit trio's tweede album Fraktal is een hele mooie plaat. Het doet erg denken aan Planet X met hier en daar een beetje Flower Kings invloeden. De onregelmatige maatsoorten, maatwisselingen en virtuositeit zijn standaard ingrediënten van deze CD. Je kunt horen dat deze jongens muziek hebben gestudeerd. De gehele plaat is instrumentaal en bevat progrock/metal met jazz en fusion invloeden. Verwacht niet alleen maar beukende songs. Gaia is bijvoorbeeld een nummer dat zo op een CD van Allan Holdsworth of Pat Metheny had kunnen staan, eerder fusion/jazz dan rock/metal. En dat maakt dit album heel afwisselend, waardoor je je geen moment vervelt. Absoluut een band en een CD om in de gaten te houden, zoniet uren in je CD-speler te laten draaien.

Collin Leijenaar

DEMONS & WIZARDS

Touched By The Crimson King
(STEAMHAMMER)

Na het debuutalbum was er even rust in het samenwerkingsverband tussen Hansi Kürsch (Blind Guardian) en Jon Schaffer (Iced Earth). Nu, 5 jaar later, ligt er exact wat je zou verwachten: een combinatie van onvervalste metal (Metallica) en wat van het mooie en/of orkestrale van Blind Guardian. Alhoewel de refreinen en koorpjes soms bijzonder aardig zijn, wordt het grootste deel van het album gedomineerd door de dubbele basdrum en een erg blikkerig snaredrum geluid. Het gitaarwerk is zeer strak maar virtuoze solo's vinden we nauwelijks. Kürsch' zang is bijna bovenmenselijk hoog en geforceerd, geen wonder dat ie dat bij Blind Guardian niet avond na avond kan waarmaken. De langzamere stukken (Wicked Witch en het wonderschone begin van Down Where I Am) zijn erg plezierig, maar mijn conclusie is dat ik liever Schaffer bij Iced Earth hoor en Kürsch bij Blind Guardian. De nummers zijn best gevarieerd, de productie in de Morrisound studio van Jim Morris (die ook de lead-gitaar hanteert) is prima, maar toch kan dit album mij niet echt imponeren. En ook de cover van Led

Zeppelin's Immigrant Song voegt helemaal niets toe.

Menno von Brucken Fock

DIMENSION X So... This Is Earth (UNICORN DIGITAL)

Dimension X is een nieuwe band uit Amerika. Met veel synchrone loopjes en riffes baant dit vijfstal zich een weg door de melodieuze hardrock van So... This Is Earth, hun eerste full-length CD. Voorheen maakte de band al in eigen beheer de EP Adventures In Time And Space (2002), maar ditmaal gaat het om het echte want So... This Is Earth is wereldwijd uitgebracht op het Unicorn-label. De plaat opent overtuigend met het Rush-achtige Why. Ook Corporate Ladder en Train Wreck zijn composities van een dergelijk allooi. Pakkende, enigszins gladde muziek met de nodige virtuoze bombarie schiet onder de laser door, terwijl in Open Letter de keerzijde van al dit machtsvertoon blijkt. Dit nummer wil niet echt lekker lopen. De band staat zichzelf wel vaker in de weg met van die Dream Theater-achtige salvo's die de souplesse in de muziek verstoren en dat is doodzonde. Dimension X bestaat uit vijf capabele muzikanten, van wie met name bassist D.R. Burkowitz en toetsenist Jeff Konkel iets extra's aan de muziek weten toe te voegen. Regelmatig zijn er duikvluchten op de Chapman Stick of wordt een nummer voorzien van sprankelend, klassiek aandoend pianospel. Fraai is het korte Introspection. Het vormt min of meer het intro van Train Wreck. Het 16 minuten durende Xeno's Paradox start ook met prachtige piano, om vervolgens over te gaan in vrij traditionele hardrock. Het merendeel van dit hoogtepunt valt echter te omschrijven als Echolyn goes hardrock waarbij de zang doet denken aan Erik Groeneweg van Nice Beaver. Intrigue en het afsluitende Nothing's Changed zijn weinigzeggend, alhoewel het instrumentale stuk in het slotnummer behoorlijk goed aankomt met z'n mooie toetsenklanken en het rappe snaregeflits van Kent Herman. Al met al is So... This Is Earth een prima CD met muzikanten die naar mijn idee iets te 'eager' zijn. De vele incarnaties en bezettingswisselingen waar de bio over rept spreken dan ook boekdelen. Momenteel is drummer Andy Jimenez alweer vervangen.

Dick van der Heijden

AL DI MEOLA & LEONID AGUTIN

Cosmopolitan Life
(OLÉ RECORDS / SPV / ROUGH TRADE)

Als er één naam van een gitarist tot de verbeelding spreekt dan is het wel die van Al di Meola. Gerenommeerd vanuit zijn jazzrockverleden met Return To Forever, Stanley Clarke en zeker ook vanwege het akoestische trio dat hij vormde met Paco de Lucia en John McLaughlin. Ook solo stond Di Meola zijn mannetje met prachtige platen. Merkwaaardig is nu de combinatie met de 'voor ons' onbekende Leonid

WETTE KRENT

DREAM THEATER Octavarium (ATLANTIC)

Als er een band zichzelf bewezen heeft als koploper en alleenheerser in de progressieve metal, dan is het Dream Theater wel. En ondanks dat er heel veel materiaal is geschreven in de afgelopen jaren, blijven deze heren zichzelf vernieuwen. Was de laatste plaat hard en ruig, bijna Metallica-achtig, met Octavarium gooien ze het weer over een andere boeg. De plaat opent heavy met The Root Of All Evil. Deze vormen met The Glass Prison, This Dying Soul en nog een aantal nummers de stappen van het afkicken van Mike's alcoholverslaving. Zonder de bekende DT-heavyness te verliezen lijkt deze plaat niet op Train Of Thought. Octavarium is veel veelzijdiger. Invloeden die bij het beluisteren meteen naar boven komen zijn o.a. Coldplay (I Walk Beside You), Muse (Never Enough) en Pink Floyd & Genesis (het 24 minuten durende Octavarium). Behalve deze (symf)grootheden zijn er verder geen voor de hand liggende invloeden. Maar als je dat mixt met de typerende DT muziek weet je dat er weer een meesterwerk is gemaakt. Naarmate je de plaat vaker draait, gaan de stukken groeien. Je blijft geboeid door de steeds weer vernieuwende invalshoeken. De vertrouwde sound van DT loopt als een alles verbindende saus door de nummers, zodat alles binnen het vertrouwde concept blijft. Voor mij persoonlijk is dit absoluut een van de betere Dream Theater platen geworden. De groep blijft hiermee eenzaam aan de top staan, en blijft doorgroeien. Gewoon blind kopen!

Collin Leijenaar

Agutin. De Rus is in zijn eigen land echter de succesvolste artiest. Het duo staat op Cosmopolitan Life voor integratie van 'sophisticated pop' met erg veel swingende latin- en gypsy elementen. Wanneer de productie zo dik voor elkaar is, dan is het een lust voor het oor, zeker met andere topmusici als Vinnie Colaiuta (drums), Anthony Jackson (bas), Gumbi Ortiz en Ron Taylor. Natuurlijk krijgt Di Meola ruimschoots de gelegenheid om te strooien met fristintelende soli, zowel op akoestische als elektrische gitaar. Zo nu en dan doet hij denken aan Carlos Santana, ook iemand met de zelfde voorliefde qua stijl. De zang van Leonid Agutin is niet gespeend van enig accent, maar dit is niet vervelend. Zijn gruzige stemgeluid is juist wel aardig. Soms gooit hij er zelfs wat Russisch tussendoor, zoals in het duet met een zangeres. De songstijl doet meer dan eens behoorlijk denken aan die van Sting en dat mag hij als groot compliment incasseren. Zo is de opening Cuba Africa een juweeltje en het lijkt een beetje op het liedje Mad About You. Een andere keer is het de melancholie van Moon Over Bourbon Street dat de klok slaat, inclusief mondharmonica (hier Price To Learn). Tango, zigeuner- en Spaanse muziek, het zit er allemaal in. Ook Zucchero en Enrique Iglesias kijken denkbeeldig voorzichtig om de hoek. De track Tango is me te poppy en Smile bevat een vervelende blazer-lardering. Shade Of The World daarentegen is met de jazzy insteek weer grote klasse. Cosmopolitan Life zal wereldwijd muziekliefhebbers aanspreken en dat had dit duo al gehoopt.

Freek Wolff

TROY DONOCKLEY & DAVE BAINBRIDGE

From Silence
(OPEN SKY RECORDS / VOICEPRINT)

Het ouderschapsverlof van zangeres Joanne Hogg in 2003, gaf de overige leden van Iona wat meer tijd om aan andere projecten te werken. De twee multi-instrumentalisten Troy Donockley (fluiten, Uilleann pipes, gitaren, zang) en Dave Bainbridge (gitaren, toetsen) begonnen te werken aan een aantal geïmproviseerde atmosferische stukken muziek die zouden leiden tot het album

When World's Collide. Tijdens de totstandkoming van die plaat, kreeg het duo de kans om een optreden te doen in de Lincoln Cathedral. Het resultaat is op deze CD te horen. De titel From Silence is goed gevonden want de muziek die de heren voortbrengen in de zes stukken (From Silence 1 t/m 6) is bijzonder rustig en ontspannen. De CD opent heel mooi met de low whistle van Donockley en de sfeerrijke toetsen van Bainbridge, vergelijkbaar met de instrumentale tussenstukken uit de platen van Iona. Part Two, met Dave op piano, klinkt als filmmuziek. In het derde stuk, dat deels gebaseerd is op een traditional, zijn de pipes en de stem van Troy te horen, ondersteund door synths. De rust zet zich voort in het vierde deel waarin Dave bouzouki speelt. Dat is ook het geval in Part Five maar hier is een echo over de bouzouki gezet waardoor het voller klinkt. In het laatste gedeelte spelen ze samen akoestische gitaar. Troy en Dave hebben met From Silence een fraai plaatje afgeleverd, anders dan ik gewend was van hun werk met Iona of hun soloalbums. Deze muziek doet me reikhalzend uitkijken naar hun volgende activiteiten, solo of met Iona. Info: www.iona.uk.com; www.troydonockley.co.uk

Paul Rijkens

ROBERT DOWNEY JR The Futurist

(SONY CLASSICAL / BMG)

Deze acteur is zeker in Amerika een hele grote jongen. De 40-jarige Robert Downey jr speelde in films als Less Than Zero, Gothika en een fors aantal afleveringen van de tv-serie Ally McBeal. Daarnaast droeg hij

CD RECENSIES

met zijn songs bij aan een paar soundtrack-albums. Als zoon van een filmmaker en actrice is dit niet verwonderlijk. The Futurist is zijn eerste solo-album en voorwaar het is niet slecht. De basis is zeer ingetogen met Robert's pianospel als fundament, terwijl de tien luisterliedjes rijk gearrangeerd en aangekleed zijn. Prachtig jazzy van sfeer en smeug gemaakt door allerlei orkestrale snuffjes. Vooral de staande bas komt dikwijls goed uit de verf (zoals in het fraaie Kimberly Glide). Liedjes als het melodieuze The Futurist raken je, mede door de gruzige, karakteristieke stem, een beetje gelijking op die van singersongwriter Mark Curry. Aan de productie is bijzonder veel aandacht besteed, met veel gevoel voor details en uitstekende muzikanten. Het is een mengeling van een rustige Bruce Hornsby en de uitstraling van Ray Charles. Ook akoestisch gitaarwerk piept er soms tussendoor. Ineens zit je rechtop als Downey junior zijn symfonische klassiekers blijkt te kennen. Hij brengt een goede versie van Your Move, het schitterende begin van Yes' I've Seen All Good People. Nota bene vond hij Jon Anderson bereid een steentje bij te dragen. De korte mengeling in de staart met Give Peace A Chance van John Lennon had hij achterwege moge laten. Een kort CD'tje voor op de late avond, met een glaasje Baileys. Repeat is geen straf.

Freek Wolff

DRAMA

Stigmata Of Change
(CYCLOPS CYCL 148 / BERTUS)

Dra'ma, o. (Gr.-Lat. Handeling: 1. een door dialoog, gebaren en mimiek weergegeven handeling; toneelstuk, treurspel, 2. treffende, droevige gebeurtenissenreeks met als kenmerken aangrijpend en indrukwekkend). Op de eerste twee albums, verschenen via Musea, was het Franse Drama voornamelijk een instrumentale band. Sporadisch kwamen er wat teksten voorbij in de moerstaal. Nu, met platenlabel Cyclops en de komst van nieuwe zanger Yvon Lucas is de balans danig verschoven. Nog maar drie van de twaalf tracks zijn instrumentaal, en de songs worden vertolkt in het Engels. Weliswaar niet geheel vrij van accent. Best een jammerlijk detail, omdat de algehele productie en sound als om door een ringetje te halen is. Het mooie, vloeiende gitaarspel van Eric Azhar valt bijvoorbeeld direct op. En ook in het oog springend, hoewel wat triviaal: vrijwel alle titels beginnen met het woord 'a' of 'an'. Het toetsenspel verdient eveneens een positieve vermelding. Naast Azhar weet ook Ralph Adam goed de weg op de keyboards. Ongetwijfeld heeft het werk van Tony Banks bij hem thuis veelvuldig rondgedraaid. Er wordt dus voorbeeldig en netjes gemuseicerd. Echter de keerzijde is het predikaat tam, want er is één grote 'maar'; de plaat wil in 65 minuten speelduur geen moment sprankelen helaas. En zo valt het schijfje net tussen de twee betekenissen in van het woord drama. Beslist geen treurspel, maak ook niet indrukwekkend of aangrijpend.

Robbert Schuller

VETTE KRENT

DR HASBEEN
The Alien Within
(CD SERVICES)

Ondanks zijn ietwat treurige naam heeft the good doctor een streepje bij mij voor: hij covert twee Hawkwind-songs, Flying Doctor en Psi Power. Dit zijn Brock/Calvert-composities, dus de kenner weet dat we diep in de vroege jaren '70 spacerockperiode zitten, en dat is inderdaad waar vriend Hasbeen zijn inspiratie haalt. De donkere voortdurende en denderende, met spacegeluiden en space-trillingen gelardeerde nummers brengen de luisteraar in de juiste geestestoestand om

The Alien Within te kunnen waarderen: spacerock zoals deze niet veel meer gemaakt wordt. Lange nummers met zware zang en bij tijd en wijle stevig stampende gitaren waarbij de synthemodulator nooit ver weg is: Hawkwind leeft voort in de doctor en hij is zeker nog niet achterhaald! Met name het titelnummer is schitterend: het is moeilijk om het droog te houden als de doktor hartverscheurend, alleen begeleid door een gitaartje, kermt dat de aliens hem hebben overgenomen. Alhoewel, als dat betekent dat hij nog meer van dit prachtige spacerockplaten maakt, dan mag hij van mij elke week wel abducted worden. X-files: eat your heart out!

André de Waal

FRANCIS DUNNERY
The Gulley Flats Boys
(AQUARIAN NATION AN007)

De nieuwe plaat van de ex-It Bites frontman is er één geworden met twee (?) schijfjes, tezamen 79 minuten muziek. De CD lijkt op een afsluiting van een periode, vanwege het terugkijken als een man van over de 40 naar zijn jeugd. Maar ook omdat hij een aantal oudere nummers of heeft aangepast of van de plank gehaald, nummers die het eerder niet gered hadden om op CD te verschijnen. Good Life en Heartache Reborn zijn nu samen met multi-instrumentalist David Sancious uitgeschild en opnieuw opgenomen. Just A Man, Living In New York City (beide Tall Blonde Helicopter) en Bobby Joe (Welcome To The Wildcountry) zijn de nummers van de plank. Voor de liefhebber van de man zijn oudere werk is er eerlijk gezegd niet veel te genieten, alles wordt uitgevoerd met slechts de akoestische gitaar, hier en daar ondersteund door zangeres Dorie Jackson en wat rustige toetsenpartijen van Sancious. Deze achtste solo-CD, genoemd naar zijn jeugdvrienden, past eigenlijk qua muziekstijl niet meer in iO Pages. Francis Dunnery heeft in een interview beloofd niet in herhaling te vallen en heeft zich voorgenomen nu echt iets anders te gaan doen. Een disco, klassiek-gitaar of geheel instrumentale plaat behoren tot de mogelijkheden. En van de aanvankelijk met veel bombarie aangekondigde (website, DVD, live-CD) It Bites reünie is ook al lang niets meer vernomen. We houden ons hart vast. Te bestellen bij: www.aquariannation.com.

Bert Treep

EAST OF EDEN
Graffito

(ELECTIC DISCS ECLCD 1020/BERTUS)

East of Eden is één van die bands die na lang weggeweest te zijn weer platen is gaan maken. Een paar jaar geleden werden we al vergast op Armadillo. De CD Graffito ligt in het verlengde van die release. De muziek is tamelijk jazzy van inslag, hoewel er ook sprake is van rock invloeden. Daarnaast worden zowel sax als viool met enige regelmaat gespeeld op een zigeunerachtige manier, o.a. in opener Sensible Shoes. Het merendeel van de stukken heeft de uitstraling van improvisaties. De muziek blijft rustig, maar mist regelmatig richting. Je hoort dat de saxofonist en gitarist wel componeren en de violist niet. Bas en drums zijn vooral functioneel, meestal gewoon jazzy, soms een tikkie groovy (Jump The Gun) of funky (The Cloud). En afsluiter Hymnal zorgt nog voor een sfeervol jazzcafé geluid. Zonder nu te willen zeggen dat de muziek plichtmatig is, kun je er toch niet omheen dat wat East of Eden hier laat horen eerder gedaan is. Toegegeven: de viool zorgt voor een apart tintje, maar dat is toch niet voldoende om het geheel interessant te maken. Info: www.electicdiscs.com.

Roberto Lambooy

ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA

The Very Best Of – All Over The World

(SONY BMG-LC00199)

Na de Greatest Hits LP deel 1 uit 1979, deel 2 uit 1992, de dubbel-CD Light Years, The Very Best Of ELO uit 1997 en de 3-CD-Box Flashback ter ere van ELO's 30ste verjaardag is er nu de nog ontbrekende variant: één CD met alle hits. En hits had de orkestrale popgroep van Jeff Lynne zeker. In Nederland maar liefst zestien songs die in de hitparade terecht kwamen. Ze staan er op drie na (Chuck Berry's Roll over Beethoven, Can't Get It Out Of My Head en Twilight) allemaal op. Zowel in de US als de UK had ELO ook veel succes dus moeten we voor de songkeuze ook naar die markten kijken. Telephone Line in NL geen hit maar in de US ELO's eerste gouden single. Opvallend is dat het onbekende Allright van Zoom er wel opstaat en de eerste top 10 hit in de US niet: Can't Get It Out Of My Head. De artistieke hoogtijdagen van de band lagen in de jaren '70 met platen die miljoenen keren over de toonbank gingen A New World Record en Out Of

VETTE KRENT

PAUL ELLIS
Silent Conversations
(GROOVE UNLIMITED GR-119)

De Amerikaanse synthesist Paul Ellis is een steeds groter groeiende kracht in de elektronische muziek. Van de Berlijnse School-georiënteerde muziek die hij maakte met de band Dweller At The Threshold en op zijn vroege soloplaten, switchte hij naar een imponerende mix tussen Berlijnse School, ambient en veel eigen uitvindingen. Zijn vorige plaat The Sacred Ordinary was reeds een meesterwerk maar wat hij doet op Silent Conversations is fantastisch. Op dit album is

een belangrijke rol weggelegd voor ambientgrootheid Steve Roach die bijdragen levert op vier van de negen stukken. Dit kan worden gehoord op de excellente openingstrack met de geweldige titel The Only Known Photograph Of God (die ik wel zou willen zien) en Peripheral Vision. Ellis is een meester van sequences. Tracks als Trillium, The Wind-Up Synthesizers Of The Glass Reich, Continental Drift en Dialling In The Sun laten enkele van de beste sequencerlijnen ooit horen. Al dit sequencergeweld wordt ten ruste gebracht op een bed van geweldige ambientgeluiden. Er zijn ook nummers als het iets experimentele Trance Figure waarin Paul gitaar, bas en een Rhodes elektrische piano speelt en het atmosferische titelstuk met de intrigerende stem van Alison O'Connor. Ellis is een meester van elektronische muziek en Pablo Magne een meester van hoersontwerpen Deze twee elementen samen hebben geresulteerd in een album dat nu reeds tot een klassieker gerekend kan worden. Info: www.groove.nl.

Paul Rijkens

The Blue. Beide schijven zijn dan ook met ieder vier nummers het ruimst vertegenwoordigd op deze verzamelaar. Daarna volgde de discovariant met Discovery en de soundtrack Xanadu, die eveneens gigantische verkoopcijfers opleverden. De titelsong, nu zonder Olivia Newton-John, is opnieuw opgenomen. De jaren '80 leverden nog drie platen met afnemende belangstelling op, waarop Lynne besloot de handdoek in de ring te gooien. Alweer vier jaar geleden kwam dan onverwachts Zoom uit. Hoewel nog geen kerst is deze verzamelaar een mooie manier om de aparte sound van dit elektrisch orkest her te beleven. Je kunt niet ontkennen dat Jeff Lynne een goed nieuws had voor pakkende refrain-tjes en de juiste sound voor de juiste tijd. Ze zouden zo op Arrow Rock kunnen staan. Het CD-boekje vind ik wat aan de armetierige kant: een paar foto's van Lynne en een stukje tekst van de man, dat is alles. Geen andere bandleden, geen historie van de band, geen info over de uitgebrachte platen, over bereikte posities in de hitparade, niets van dat alles. Gelukkig wel twintig ELO songs.

Bert Treep

EMERALD
Crown Of Creation
(EIGEN BEHEER)

Meteen bij The Reverse Side Of Mosquito's Battle roept deze jonge band de uitstekende kwaliteit bij je op van groepen als Kayak en The Alan Parsons Project. Een Nederlandse groep nota bene, geworteld in de Rockacademie in Tilburg, met deze CD Crown Of Creation als zeer geslaagd afstudeerproject. Wat is het een verademing als er gewoon uitstekend gezongen wordt (vandaar genoemde associaties), zonder dat hier schreeuwelijke, schuurpapierstemmen aan te pas hoeven te komen. De prima popsong Libra Birthday Girl en de ballad Sara doet haast Colin Blunstone- en Alessi Brothers-achtig aan. Het is Tom Vanrijckeghem die deze kar trekt, verantwoordelijk voor alle muziek, teksten, toetsen en de leadzang. Bijgestaan wordt hij door de vakmuzikanten David van den Bogaard, Ruud de Boer, Marc Bruijn en Robin Zielhorst op gitaren, drums en bas. Met Insubstantial

Liberation van ruim 12 minuten verraadt Emerald de voorliefde voor de symfonische rock, een fraai epos opgesplitst in vier stukken. Het bevat de afwisseling van drukke, altijd melodische fragmenten, ingetogenheid, lekkere licks, spanning en opbouw. Soms doet de piano en het jasje ook denken aan een groep als Ten Sharp, al bevat Vanrijckeghem's stem daarmee vergeleken minder soul. Emerald is gericht op welluidende popmuziek, gewoon sterke liedjes met meer creativiteit. Soms is het wel even schrikken als een bijna zoet en prachtig begin van No Straight Story omslaat in rock en aansluitend blues. Dit geldt ook voor Politician, waar in Part 2 de remmen los gaan, weer met prog in ruim 7 minuten. After Trial bevat zelfs metal-invloeden, maar ook hier overheersen zoetgevooide klanken. Sommigen zullen Crown Of Creation iets te steriel vinden. Ook productieel steekt het allemaal uitgebalanceerd in elkaar, al zou je hier en daar iets meer power (drums) en durf wensen. Het vocaal sterke en dromerige slot Emerald snoert me de mond, al vat ik die lange stilte in het midden niet. We hebben er, naast Splinter, weer een uiterst talentvolle band bij. Lang leve chauvinisme.

Info: www.emerald-band.com.

Freek Wolff

EPICA
Solitary Ground (CD-single)
CONSIGN TO OBLIVION (SACD/DVD)
(TRANSMISSION / BERTUS)

Zoals in iO 58 al viel te lezen kreeg de 'gewone' CD van ondergetekende een vette krent. Inmiddels hebben mij naast de promo ook de twee varianten van het

album bereikt. De SACD variant heeft een 'drie lagen systeem' waarin een CD audio, een SACD stereo en een SACD surround sound. De stereooversie van de SACD kent de bonustrack Palladium, op de surround versie daarnaast ook nog Quietus (grunt version) en Solitary Ground (soundtrack version). De andere variant (eco-boek) heeft als extra een DVD, waarop naast beelden vanuit de studio met o.a. Olaf Reitmeier, Sascha Paeth en Amanda Somerville, uitgebreide interviews met alle bandleden staan, wat beelden van een live show met Quietus, signeersessies en 'photo-shoots'. Verder een diaserie van de bandleden en foto's van de Maya-cultuur, zoals die ook in de boekjes staan afgebeeld. De single (overigens een mooie transparante schijf met in het hart twee spiegelbeeldige 'koppen' van Simone, dezelfde afbeelding als op de cover) bevat zowel een wat swingender en meer heavy remix als de soundtrack versie van Solitary Ground, een niet eerder uitgebrachte versie (zonder grunts!) van Mother Of Light en Palladium, geschreven door Yves Huts, een klassiek getint, mooi instrumentaal nummer met orkestratie. Voor diegenen die geen SACD speler hebben en dus gekozen hebben voor de eco-boek uitgave met DVD, is de single zeker interessant, want hier staan twee van de drie bonustracks van de SACD versie op. De tendens om vormen van rockmuziek met hoog-technologische apparatuur (5.1 surround of SACD) op te nemen en uit te brengen, naast de inmiddels al wat gangbaarder CD/DVD combinaties is ingezet. Da's goed nieuws voor audio-freaks!

Menno van Brucken Fock

FLOWER KINGS

Live In New York - Official Bootleg (FOX CD 023)

Live In New York werd opgenomen in de Bottomline Club op 14 april 2002 en valt daarmee mooi (gedeeltelijk) het gat op dat tussen Alive On Planet Earth uit 1999 en @ Live Recording 2003 zit. De boot begint met het lange, van Flower Power afkomstige nummer Garden Of Dreams dat ruim drie kwartier duurt. Daarnaast vind je nog drie korte en een lange (I Am The Sun, 13 minuten) track. De band is prima in vorm, hoorbaar al langere tijd 'on the road' en veroorlooft zich zo nu en dan enige frivoliteiten en vooral veel lekkere solo's. De geluidstechnische kwaliteit is prima in orde, alleen aan het einde van de bootleg zitten een paar rare overgangen. Als je van de Flower Kings houdt, dan is dit een welkome additie voor je verzameling. Info: www.flowerkings.se

André de Waal

FRAMESHIFT

An Absence Of Empathy (PROGROCK RECORDS / BERTUS)

Waar bij de eerste plaat van Frameshift James Labrie de vocals voor zijn rekening nam, bij deze tweede CD doet Sebastiaan Bach dit. Jawel, de zanger van Skid Row en enkele Broadway musicals. Henning

Pauly speelt alle andere instrumenten, behalve de drums. Die worden bespeeld door Eddie Marvin. An Absence Of Empathy is een conceptplaat over de emotie's die loskomen bij het begaan van allerlei gewelddadige handelingen als gevolg van de gewelddadige maatschappij waar de hoofdpersoon in leeft. Bach kruipt in de emoties die vrij komen bij moord, verkrachting, wraak, rebellie en oorlog. En dit gezien vanuit de dader, of vanuit het slachtoffer. Zoals je zult begrijpen, zijn dit heftige teksten geworden, geen materiaal voor 'de snelle muzikale hap'. Muzikaal staat de plaat als een huis. Het zware thema komt ook in de composities goed naar voren. Bij vlogen episch theateraal, maar vooral recht door zee en hier en daar gemixt met de bekende proginvloeden. Na een aantal keren de CD geluisterd te hebben, vind ik de composities steeds doorzichtiger worden. Met andere woorden, de plaat groeit niet op een gunstige manier. Dit heeft waarschijnlijk te maken met het concept, maar het is mij te recht door zee. Daarnaast heb ik na vijf nummers Sebastiaan Bach wel genoeg gehoord, en er staan er twaalf met hem op. Tja...

Collin Leijenaar

FONDERIA

Fonderia (EIGEN BEHEER)

Fonderia is een Italiaanse band die ondanks de demo-achtige uitstraling van deze release uit 2002 behoorlijk professioneel klinkend uit de hoek komt. Hierin verraadt zich de ervaring van deze in 1994 opgerichte band. De muziek bevindt zich op het snijpunt van jazzrock en avant prog. Bovendien gebruikt men in een aantal tracks ritmes die wat dansgerichter van aard zijn dan verwacht (een beetje vergelijkbaar met Galahad op Following Ghosts en Year Zero). Aan de andere kant komt bij mij ook regelmatig de gedachte aan Allan Holdsworth boven. Niet zo zeer vanwege het gitaarspel, maar wel de sfeer van een aantal stukken (lekker vaag, zeg). En ook de geest van Miles en Terje Rypdal waaien zo af en toe langs. Daarnaast klinkt in de wat stevigere stukken ook King Crimson door, zowel de Thrak-periode als de jaren '70. Fonderia slaagt er in verschillende tracks niet alleen een andere melodie, maar ook een enigszins andere sfeer te geven of wat andere instrumenten te gebruiken. Dit zorgt voor de broodnodige variatie. Aan de andere kant staan er wel een paar erg jazzy freak-nummers op de plaat, culminerend in het nauwelijks luisterbare Afa II. Meest opvallende tracks zijn Dante, At Last waarin een Engelse dame Dante onheus bejegend (en daarvoor bestraft wordt met een muzikale moord) en Statico waarin een violist de metro bereist. Het resultaat is een plaat met een aantal prima instrumentale prog stukken, en wat tracks die minder aantrekken. Door die mindere tracks zou ik deze CD eerder omschrijven als een belofte voor de toekomst, dan een resultaat in het heden, maar ook hier is al prima materiaal te horen. Info: www.fonderia.biz

Roberto Lambooy

VEITTE KRENT

FINISTERRE

La Meccanica Naturale (IMMAGINIFICA QQ1002)

Na een jaar of zes wachten is er eindelijk een nieuw studioalbum van het Italiaanse Finisterre verschenen. Fluitist Sergio Grazia maakt niet langer deel van de band uit. Zijn plek werd ingevuld door de tweede toetsenist Agostino Macor. Die veranderingen leiden natuurlijk naar een iets ander geluid. Met het wegvallen van de fluit, is ook het folk-element geheel verdwenen. De hang naar de oude Italiaanse meesters, die altijd al aanwezig was bij Finisterre, is echter alleen maar groter geworden. Dat komt natuurlijk ook door de dubbele keyboardbezetting. De oorspronkelijke toetsenist Boris Valle kan zich daardoor wat meer op de elektrische piano concentreren, terwijl Macor zorg draagt voor de meer symfonische inkleuring. Het schitterende openingsnummer La Perfezione is daar al meteen een mooi voorbeeld van. De kalme klanken van de piano en de akoestische gitaar, de relaxte zang, de heerlijk melodieuze gitaarlijn, de Mellotron en de Moog-synthesizer doen het symfonische sneller kloppen. De tracks die hierna volgen, halen dit onwaarschijnlijk hoge niveau helaas niet meer, maar zijn desondanks nog altijd van een bijzonder kaliber. Het fraaie aan Finisterre is dat de band de sound van hun illustere voorgangers niet dunnetjes overdoet, maar dat ze er juist op bijzonder creatieve wijze bij aansluit. Vooral Stefano Marelli kan zich hier naar hartelust uitleven. Zijn zang is typisch Italiaans, soms wat hees, soms venijnig, maar altijd vol passie. Ook als gitarist laat deze Marelli zich niet beperken door één enkele speelstijl. Hij verkent een ruim spectrum, van akoestisch tot experimenteel en veel daar tussenin. Daardoor is La Meccanica Naturale een lekker gevarieerd album geworden, met een breed scala aan symfonische invullingen. Hoewel de muziek misschien wat minder geschikt is voor beginnende symfoniehebbers, is deze CD voor degenen die een beetje ervaring hebben met Italiaanse symfo zeker een aanrader. Info: www.finisterre.biz

Antonie Deelen

GILES, GILES & FRIPP

The Cheerful Insanity Of Giles, Giles & Fripp (ECLECTIC DISCS ECLCD 1021/ BERTUS)

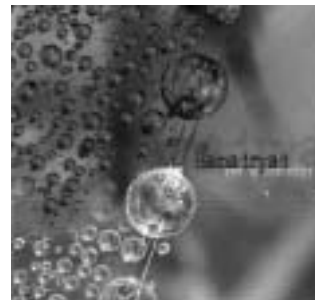
Voordat er King Crimson was, werd deze plaat opgenomen. Hoewel ie maar een jaar ouder is dan In The Court Of The Crimson King is hier sprake van een album met pure sixties-muziek. Toegegeven, zo af en toe wordt een orgel onder handen genomen, maar dit gebeurt zo weinig dat het niet echt invloed op de sound uitoeft. Hetzelfde kan gezegd worden over de Moog in Suite No. 1, dat overigens begint als een soort etude. Fripp's gitaarstijl doet me op deze CD regelmatig denken aan die van Les Paul, en soms op Oldfield. Frippertronics zijn nog niet aan de horizon. Alleen het sluitstuk Erudite Eyes blijkt tamelijk experimenteel van aard, en loopt wat in de richting van het oude instrumentale werk van The Soft Machine. Ook vanuit progressief oogpunt is dit stuk de moeite waard. Wat apart is dat op de voorkant een minzaam glimlachende Robert Fripp staat afgebeeld. Ook het melige verhaal dat, zoals de titel suggereert, nogal gekkigheid bevat, is van zijn hand. Blijkbaar is de man niet altijd stug geweest. De flauwigheid (over een man genaamd George) heeft de toets des tijds niet echt doorstaan. Naast het originele album uit 1968 krijgen we nog wat

single versies en een paar andere bonustracks. Niet meer dan curiositeit, want om Thursday Morning drie keer te horen in een uur tijd is echt wat veel van het goede. Dit is een CD die leuk is om te horen wat Fripp vroeger deed, maar de afstand tot de eerste KC-plaat is zo groot, dat je nauwelijks kunt voorstellen dat die groep uit de as van dit trio is verzezen. Info: www.eclecticdiscs.com

Roberto Lambooy

HAMADRYAD

Safe In Confrimty (UNICORN DIGITAL UNCR 5020)

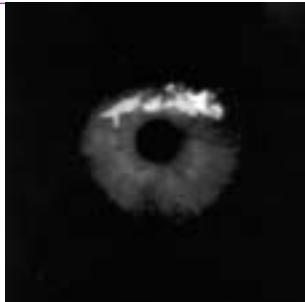
De eerste oplage van Safe In Confrimty, de tweede CD van het Canadese Hamadryad, was al vóór de officiële releasedatum helemaal aan de man. Een gewilde band dus, dat Hamadryad. Hun succes is grotendeels te danken aan hun goed ontvangen debuut Conservation Of Mass uit 2001. Sindsdien is er het nodige gebeurd. De zanger van weleer stapte op en de groep besloot dat in eigen ledereen op te lossen. Bassist Jean Francois Desilets nam ook de lead vocalen voor z'n rekening, het bandgeluid werd navenant aangepast en deze opvolger werd een feit. Hierop heeft het Yes/Gentle Giant-achtige plaats gemaakt voor een wat meer Genesis-achtige insteek. Zonder dat men daarbij als kloon afgeschilderd mag worden, presenteert het kwartet de nodige ingrediënten hiervoor zoals veel 12-

WETTE KRENT

RAIN Cerulean Blue (TELOSMUSIC)

De zeven tracks van Cerulean Blue vangen ieder aan met de vioolklanken van een strijkwartet en de vertelstem van Rob Brown. Hij vertelt hier het verhaal van een jongeman die door Amerika reist en postkaarten stuurt naar een zekere Mr. Jaeger. De stem, die de songs alleen kort inleidt, doet enigszins denken aan Richard Burton in Jeff Wayne's klassieke War Of The Worlds. Daar houdt de vergelijking echter ook helemaal op. Cerulean Blue is namelijk niet het album dat je direct bij de kladden pakt met flitsende solo's of gemakkelijke melodietjes. Nee, het kost juist wat moeite om deze plaat op de juiste waarde te schatten. Wordt echter het pad der geleidelijkheid gevolgd, dan zal de waardering voor Cerulean Blue met iedere luisterbeurt toenemen. Je zult ontdekken dat de enigszins trage begeleiding in lagen is opgebouwd. Violen, synthesizers, akoestische gitaar, een zacht rollend Hammondorgel of een sferische piano kunnen soms minutenlang hetzelfde basisritme aanhouden. Geleidelijk aan vallen er instrumenten weg, of komen er juist bij. Het gebeurt allemaal heel natuurlijk en onopvallend, dus zonder radicaal van koers te wijzigen. Dat mag ook niet want de aandacht dient naar de zang te leiden. Die vertelt immers het verhaal, dat overigens niet echt eenvoudig in elkaar steekt. De zang wordt hoofdzakelijk door Rain zelf verzorgd, maar soms ook door een koor, zoals in het schitterende Parsifal. Het tempo gaat even omhoog in Starcrossed, om even later weer te dalen naar de serene rust die een nakende storm aankondigt. Het kan uiteindelijk bij die stille dreiging blijven, maar niet altijd...Ontdek het echter zelf. Beluister dit bijzondere album niet als een vluchtig tussendoortje. Onderga het en geef je er aan over. Net zo lang tot de schoonheid door je ziel snijdt als de kille poolwind aan het einde. Cerulean Blue is te beluisteren via de website www.telosmusic.net.

Antonie Deelen

WETTE KRENT

RAK Lepidoptera (CIRCLE RECORDS CR002)

Mijn aandacht werd op deze CD gericht vanwege de werkelijk fascinerende hoers. Het is een uitklapbaar werk van niemand minder dan Mark Wilkinson, de man van de hoesen van de Marillion-albums uit het Fish-tijdperk. Dit is een nieuwe Zwitserse band rondom de toetsenist en componist Marc - Rak - Grassi. De CD is een conceptalbum, bestaande uit twintig - vaak korte - delen. Rak's muziek is vernieuwend, puur progressief, stevig, soms licht jazzy, soms iets alternatief maar steeds met een duidelijke hint naar de klassiekers en met een frisse aanpak. Deze elementen zijn direct te horen in het openingsnummer To The Refuge. De toetsen (met name orgel) van Rak en de viool van Silvana Liechti spelen in dit stuk een opvallende rol. Zanger/tekstschrijver Dave-zoz-Twaites zingt met emotionele stem en de ritmesectie (Mike Liechti: drums en Tobias Reber: touch guitar) ondersteunt op prima wijze. Coming To Terms opent met een sequence en heftige gitaar- en orgelpartijen. Ook in Lepidoptera: Beast en Lepidoptera: Savage trekt Rak lekker van leer op het oude instrument. Op bepaalde momenten wordt ook volledig de rust gezocht, zoals in het piano-viool-zangstuk Dreams Like These. Metamorphoses: Three kent (voorzichtige) verwijzingen naar de muziek van Radiohead en bevat sterk gitaarwerk van Sam Siegenthaler. Men gaat vervolgens verder met het kalme en zeer melodieuze Those Bright Wings waarin The Pineapple Thief doorklinkt. Datzelfde mooie gevoel is te horen in Last Words. Symfonische stukken als Departure en Migration geven zeer goed weer waartoe Rak allemaal in staat is (en dat is heel wat). Deze verrassende CD bevat muziek die veel liefhebbers van progrock zou kunnen aanspreken. Derhalve kan gesproken worden over een uitermate verdienstelijk en veelbelovend debuut. Meer informatie over de achtergrond van het project is te vinden op www.artofrak.com.

Paul Rijkens

collectief om te omschrijven. Een label als Cuneiform zou de ideale thuisbasis kunnen zijn, hoewel drum en bas vaak de energieknop zo ver opendraaien dat je het geheel naast indie bands zou kunnen plaatsen. Door het gebruiken van samplers en loops klinken sommige tracks dan ook fragmentarisch en filmisch en is de zin voor melodie vaak zoek. Zouden we een naam als Present of Univers Zero durven vernoemen tijdens het militaristische

What Happens In That Lab dat naar het einde toe uiteenspat als een roodgloeiende bol lava? Klinkt ... Too Late! niet als een hedendaagse King Crimson met een ronkende Tony Levin als boodschappenjongetje? Zet een koptelefoon op en hoor hoe een formule 1 bolide van je linkeror naar de rechter snel terwyl LTE de bandenwissels doorvoert. Oosterse akoestische percussie en een monoloog van een klein Chinees jongetje gaan hand in hand

met een oosters arrangement gebracht op synth. De kwaliteit van de muziek is er, terwijl ook de gekte van een Zappa aanwezig is, getuige de punky surrrock van Rain Forest (alsof Dick Dale aan de valium zit). Als je wilt weten wat een Ennio Morricone zou kunnen uitspoken op een dag in de luie zon, luister dan even naar Quiet Promenade. Ook wendingen uit de levenswijsheid van een Isidurs Bane zie ik in gewijzigde vorm voorbij flanerend. Riddle speelt constant met geluiden en kleeft die als een labyrint aan elkaar. Het is aan jou, de luisteraar, om de juiste weg te vinden. Door de grote verscheidenheid aan klanken en stijlen blijft het een raadsel waar deze groep naartoe wil. Riddle is dan ook de perfect gekozen naam.

John Bollenberg

ANDY RINEHART Pillbox (CONTAMINE WORLD MUSIC CWM5001/WWW.CDBABY.COM)

Op Jason's Chord (1993) speelde de Amerikaanse zanger/multi-instrumentalist Andy Rinehart met enkele muzikanten van het befaamde CMP Records, waarbij ook hij onder contract stond. Onder hen waren bassist Mick Karn en gitarist/producer David Torn en omdat beiden veel artistieke vrijheden hadden, ontstond een fris, licht jazzy, progressief singer/songwriteralbum met die heerlijke fretloze basglijders van Karn en de zingende gitaartonen van Torn als belangrijke smaakmakers. Opvolger Pillbox (2004) maakt duidelijk dat dit duo veel invloed op Rineharts muziek heeft, getuige de bedankjes aan het adres van Karn ("for inadvertent bass instruction") en Torn. We worden derhalve wederom prettig geconfronteerd met Japan-achtige bassounds (dit keer door Rinehart zelf geproduceerd), terwijl Matte Henderson, naast zijn eigen brede geluidspallet, veelvuldig gitaarsolo's laat horen die zijn voorganger in herinnering roepen. Pillbox biedt echter veel meer dan prettige overeenkomsten met het verleden. De luchtige stemming heeft bijvoorbeeld plaats gemaakt voor een beklemmende atmosfeer, die voor een groot deel veroorzaakt wordt door allerlei vervoemdende samples en niet voor de hand liggende (deels geprogrammeerde) ritmepatronen. Daarbij zijn de melodieën niet eenvoudig te doorgronden en enigszins vergelijkbaar met de zang van buitenbeentjes als Madrigal en The Underground Railroad. Het progressieve element is nadrukkelijker aanwezig, zoals in het onheilspellende Dragonfly, waarin een virtuele Mellotron en grimmige gitaren sfeerbepalend zijn. Daarnaast verweeft Rinehart Indiase en klassieke invloeden in zijn composities, ondermeer door de inzet van zelfgemaakte percussie-instrumenten en strijkers. De opgebouwde spanning wordt soms even losgelaten, zoals tijdens de mystieke knipoog van Buddha's Pillbox, het ontroerende liefdesliedje Love And Hate en het geheel door Rinehart zelf volgespeelde, melancholieke Purple. Mede door de met Peter Gabriel's Up vergelijkbare heldere, dynamische

productie, effectieve stereo-effecten en verrassende arrangementen is Pillbox een ideale hoofdtelefoonplaat vol intelligente songs, die bij elke beluistering blijft intrigeren. Info: www.andyrinehart.com.

René Yedema

ROOT Illumination (EIGEN BEHEER)

Hadden we in de vorige editie van dit magazine Steve Thorne die graag een eenmansband zou willen zijn, nu hebben we iemand die dat ook echt is. Onder de naam Root brengt de Engelsman David Kendall al enige jaren albums uit. Het hele proces, van artwork tot promotie en alles wat daar tussen ligt, houdt Kendall in eigen handen. Eerlijk gezegd had ik nooit van de man gehoord en dat is best opmerkelijk. Zijn muziek is het beluisteren namelijk beslist waard. Voor echte kenners is het misschien te horen dat Kendall alles alleen doet, maar storen doet dat geen moment. De twaalf songs, die meestal zo rond de 5 minuten duren, zijn stuk voor stuk goed uitgebalanceerde werkjes. Omdat er geen basisbegeleiding is in de vorm van een akoestische gitaar, neigt deze muziek niet direct naar het singer/songwriter genre, zoals dat bij Steve Thorne wel het geval is. De muzikale onderbouw van Illumination is juist erg symfonisch, met beschaafde solo's op toetsen of gitaar. Kendalls stem heeft iets weg van een rustig zingende Bob Leek, de zanger van Tantalus. Hij legt ontzettend veel gevoel in zijn zang, over de gehele linie gezien misschien wel té veel. Dit gaat uiteraard gepaard met een laag tempo, zodat het mogelijk is dat velen er wat meer dynamiek en pit in hadden gewenst. In dat opzicht vormt de beduidend expressiever zingende Thorne een geduchte concurrent. Ook in geluidstechnisch opzicht wordt Illumination overklast door Emotional Creatures. Dat is best jammer, want muziek die de kwaliteit uit haar eigen eenvoud haalt, vraagt eigenlijk om een glashelder geluid. Maar we moeten hierover ook weer niet te dramatisch doen: dit vijfde album van Root is gewoon een uitstekend product.

Info: www.rootmusic.fsnet.co.uk.

Antonie Deelen

ROYAL HUNT Paper Blood (FRONTIERS FR CD 245 / ROUGH TRADE)

De zevende studioschijf alweer van de van origine Deense formatie Royal Hunt.

Onbetwiste leider is de boomlange Deen (maar geboren Moskoviet) André Andersen. De veelzijdige muzikant (toetsen en bas, maar kan ook uitstekend met de gitaar overweg), componist en producer noemt Mozart en Paganini als voornaamste inspiratiebronnen terwijl zijn voorbeelden in de rockmuziek Jon Lord en Rick Wakeman zijn. De zang wordt verzorgd door Italo-Amerikaan John West (compleet met Indiaans bloed). Diens krachtige maar vrij nasale stem met zijn opvallend stabiele vibrato is zeer karakteristiek en kan overigens ook gehoord worden op zijn solo-albums en bij Artension. Het genre is symfonische hard rock te noemen alhoewel ik de nadruk op het melodieuze vind liggen. Tien nieuwe nummers (goed voor ruim 56 minuten) met Marcus Jidell als debutant op gitaar en een oude bekende bij RH op drums: Kenneth Olsen. De opening, een stemmend klassiek orkest, gaat over in Andersens zware toetsenbombast en vervolgens een paar versnellingen hoger als de rest invalt. Alhoewel de melodielijnen en de koortjes sterke gelijkenis vertonen met het voorgaande werk moet gesteld worden dat over de hele lijn deze zeer klassiek georiënteerde (o.a. het instrumentale Memory Lane) symfonische metal uitermate degelijk wordt gespeeld en gezongen. De virtuoze solo's van gitaar en vooral toetsen zijn talrijk, gevarieerd en veel nadrukkelijker dan op voorgaande albums. Nadeel zou kunnen zijn dat de grote hoeveelheid overdubs (gitaar, toetsen en zang) er voor zorgen dat het album zonder gastmusici of een schijfje niet live uit te voeren zal zijn. Waar Never Give Up een vrolijke meezinger is, is Seven Days met een gevoelig orgelspel à la Asia verrijkt. Ook het op wat koortjes na instrumentale SK 983 heeft pakkende melodieën als je tenminste van bands als Time Requiem, Symphony X, Ring Of Fire en Artension houdt. Orkestrale heavy metal domineert in de titeltrack en opnieuw wordt duidelijk dat zowel West als Andersen andere geluiden van stem en keyboards uitproberen. En na het typische RH nummer Season's Change sluit het album in grootse stijl bombastisch af met het instrumentale Twice Around The World, een schitterend nummer met diverse wisselingen in stijl en tempo, bijna progressief. Kortom, een uitstekend album! Website: www.royalhunt.com.

Menno von Brucken Fock

DAVID SANCIOS

Cinema
(NOT BY SITE NBS002 /
WWW.AUDIOPHILEIMPORTS.COM)

De line-up van David Sancious' Cinema doet vermoeden dat hij teruggrijpt naar de symfonische jazzrock van zijn jaren '70-platen, zoals Just As I Thought en Forest Of Feelings. Maar het door moderne loops gedragen openingsnummer Secret Life leert dat Tony Levin, het Living Colour-duo Will Calhoun en Doug Wimbish en Francis Dunnery vooral zijn ingezet om bepaalde accenten aan te brengen. De titel van de CD dekt de lading namelijk behoorlijk, want gedurende zo'n 35 minuten komen een elftal introverte instrumentale sfeerminiaturen voorbij die vage herinneringen oproepen aan enkele Private Music-uitgaven, zoals die van Eddie Jobson of Sanford Ponder. De flitsende toetsensolo's zijn ingeruild voor subtiel gespeelde melodieën, waarin Sancious regelmatig op bijzonder natuurlijke wijze het geluid van dwarsfluit, sopransaxofoon en fagot benadert. Het klassiek getinte The Gift bijvoorbeeld had goed gepast op Branford Marsalis' Romances For Saxophone. Tevens hebben

de vloeiende elektrische gitaarpartijen plaatsgemaakt voor akoestische gitaar-passages, waarbij in A Walk In The Woods en Moon And Nightsky mooie slide-effecten voorkomen en Sancious zich in het laatstgenoemde stuk laat begeleiden door een tokkelende Dunnery. In bepaalde fragmenten slechts, zoals tijdens het symfonische thema van The Fourth Image, is te horen dat deze keyboardspeler vroeger tot bombastische daden in staat was, maar veel vaker blijkt dat zijn soundtrackwerk voor Peter Gabriel's Passion (in Sometime In Summer), maar nog sterker zijn natuurlijke ontwikkeling als muzikant geleid hebben tot deze prachtig klinkende pareltjes. Cinema is dan ook eerder een logisch vervolg op het semi-akoestische, impressionistische The Bridge (1981) en zijn laatste solo-CD 9 Piano Improvisations (2000) dan op zijn vroegere groepsprojecten. Al met al is het goed dat Sancious, na talloze platen en optredens met artiesten als Gabriel, Sting en Seal, zich eindelijk weer eens als solist profileert.

Info: <http://www.davidsancious.com>.

René Yedema

DON SCHIFF

Peering Over Clouds
(THINK TANK MEDIA TTMD-1046)

Wie Don Schiff betiteld als "de Stick-speler van Rocket Scientists" doet hem ongelofelijk tekort. De lijst met artiesten waarmee hij heeft opgetreden en opgenomen is schier oneindig en bevat illustere namen als Elvis Presley, Tina Turner, Ella Fitzgerald, Sheryl Crow en eh... The Muppets. Peering Over Clouds is na Timeless (1999) en Wait By The River (2002) zijn derde solo-product en de eerste waarop hij, ondersteund door percussionist Greg Ellis, zich enkel uit op de NS- en Chapman Stick. Schiff is een ware meester op deze instrumenten en weet op geniale wijze als een compleet rockorkest te klinken. Zo fabriceert hij bastonen, die vergelijkbaar zijn met een normale bas, en getapte, staccato baspatronen, à la Tony Levin, terwijl hij in de hogere regionen slidegitaar- en "normale" gitaarsolo's uit zijn vingers tovert. Daarbij begeleidt hij zich met keyboardachtige akkoorden, zonder veel gebruik te maken van MIDI. Dit alles maakt van Peering Over Clouds een door Erik Norlander dynamisch geproduceerd, ruim 70 minuten durend, toegankelijk rockalbum. Soms neigt Schiff hierbij naar melodieuze jazzrock, zoals in Winds Of Fire, Winds Of Change, terwijl een instrumentale versie van het voor Lana Lane geschreven Under The Olive Tree een Neil Schon-achtig, meeslepende song oplevert. Een ander nummer van Lane, de Procol Harum-cover A Whiter Shade Of Pale (van Winter Sessions) kwam voort uit een arrangement van Schiff, welke hier op Norlanders verzoek nieuw leven wordt ingeblazen. Een aantal tracks, zoals het progressief getinte Inside The Color Of Dreams, klinkt alsof "Jimi Hendrix picked up an eight-string, long neck guitar and was given free reign in a state-of-the-art digital recording studio" aldus Stick-

ontwerper Emmett Chapman. Kortom, Schiff bewijst dat nagenoeg alleen met zijn Sticks een hoogwaardig en tegelijkertijd aansprekend product kan worden geproduceerd. Info: www.donschiff.com en www.thetank.com.

René Yedema

SPECIMEN 37

The Endless Looping Game
(CHRONIC PINK PRODUCTIONS)

Specimen 37 is een Amerikaanse groep die experimentele, psychedelische space-rock maakt. De bandleden hebben aparte namen als Emphaty (zang, gitaren, synths, samples), Gee-Roj (zang, synths, samples), Mojonine (drums), Ponder (zang, synths) en Sketch Element (bas). Hoewel in het begeleidend schrijven vergelijkingen worden opgetrokken met Pink Floyd, vind ik dit nog wel meevallen. Afwisselend is het in ieder geval wel. Vreemdsoortig opendend in Awake With A Shock, dan een lichte hint naar de vroege Floyd in What Is Life? waarna Monday een soort ballad is met een Gilmour-achtige solo. Die gitaar is ook prominent aanwezig in Logging On. Dit rockende stuk heeft, ook qua zang, iets weg van de muziek van Mastermind. Ook Thursday Morning Jogger heeft sterk gitaarwerk. Het slepende Twilight lijkt nog het meest op de Ozric Tentacles. Op andere momenten (het titelstuk) klinkt licht Chroma Key en OSI door. Een nogal alternatief aandoend geheel. Info: www.specimen37.com.

Paul Rijkens

STYX

The Big Bang Theory
(FRONTIERS FR CD 247 / ROUGH TRADE)

Na Cyclorama (i0 44) is dit weer het eerste wapenfeit van de heropgerichte symfonische rockband Styx. Net als Toto en Rush komen de heren met een album vol gouwe ouwe krakers als hommage aan de artiesten die hen hebben beïnvloed en geïnspireerd. Het album opent met een prima live versie van The Beatles' I Am The Walrus, gezongen door Gowan. Vervolgens I Can See For Miles van The Who, een semi-akoestische Can't Find My Way Home (Blind Faith) gezongen door Tommy Shaw. Dan een semi-akoestisch begin als James Young het Willie Dixon nummer It Don't Make Sense zingt, gevolgd door het wat ruigere I Don't Need No Doctor (Ray Charles/Humble Pie). Net zo goed als the Allman Brothers spelen de heren het Elmore James nummer No Way Out, alleen past de rauw/hese stem van Greg Allman misschien beter dan de wat mooier zingende Shaw. Procol Harum wordt in het zonnetje gezet met A Salty Dog. Shaw is aan de beurt in dé hit uit de jaren zestig: Summer In The City van de Loving Spoonful, dat Styx in een duidelijk aangepaste moderne uitvoering brengt. Met Manic Depression brengt, hoe kan het ook anders, James Young een eerbetoon aan Jimi Hendrix en Gowan gaat heel ver terug in de tijd met het nummer Talkin' About The Good Times van de Pretty Things.

Jethro Tull wordt bedacht in Locomotive Breath met zang van Young. Styx is altijd een multi-vocale groep geweest en bewijst dat perfect met een prachtige uitvoering van het helaas erg korte Find The Cost Of Freedom van Crosby, Stills & Nash. Sluistuk is het door Shaw gezongen The Wishing Well van The Free (ook bekend van Gary Moore) en als toegift krijgen we nog een akoestische uitvoering van Shaw's hit Blue Collar Man, met als gasten blues-held Koko Taylor en Rock 'n' Roll pianist Johnnie Johnson. Styx weet in deze hommage overtuigend het eigen geluid te bewaren en dat maakt dit album zeker de moeite waard! Dus als 'apetizer' is deze Big Bang prima, nou graag a.s.a.p. een echt nieuw studio-album!

Menno van Brucken Fock

SWAN CHRISTY

A Decent Album
(BLACK LOTUS RECORDS BLRCD085)

De vorige plaat die ik van Swan Christy hoorde was Black Is The White Color, een prog metal werkje uit 2001 dat mij niet bijzonder kon bekoren. Ik voelde dan ook niet direct enthousiasme over deze nieuwe CD. Dat bleek onterecht: niets van de eerdere release, deze plaat is bezwerend met heftige drum 'n' bass achtige ritmes, een beetje zoals de eerste Lamb. Af en toe proef ik wat wave-achtige invloeden, maar het geluid is moderner dan dat. Het keyboard-geluid is helder, en wordt zowel ritmisch als melodisch gebruikt. Wat dat aangaat kun je het ook met het werk (in zijn vele gedaantes) van David Bridie vergelijken (My Friend The Chocolate Cake en Not Drowning, Waving). Maar dit is toch minder etherisch en een stuk sneller en pittiger. De sferen doen me ook af en toe denken aan Geoff Mann's soloplaat Second Chants. Daarnaast worden samples en feedback veelvuldig gebruikt. Een link naar triphop ligt dan ook voor de hand. Het eindresultaat valt zeker niet in de categorie symfo, maar het is wel apart en sfeervol, interessant en uitdagend. Absoluut meer dan 'A Decent Album'!

Roberto Lambooy

THE TANGENT

Pyramids And Stars, An Official Bootleg From Aschaffenburg Colos-Saal 3/11/04
(PROGJAM 001)

Van de bijzonder succesvolle toer die de progressieve groep The Tangent in 2004 ondernam, is een officiële bootleg verschenen, Pyramids And Stars. Hierop vinden we de registratie van een puik concert in de Colos-saal, dezelfde zaal waar IQ's laatste live bootleg werd opgenomen. De CD bevat vijf eigen nummers, twee van The World That We Drive Through en drie van het debuut The Music That Died Alone, en de cover Lucky Man van ELP. De band, bestaande uit toetsenist/zanger Andy Tillison, gitarist/zanger Roine Stolt, toetseniste Sam Baine, bassist Jonas Reingold, en drummer Zoltan Csörsz, trekt flink van leer en fluitist Theo Travis wordt niet eens echt gemist. Op de CD valt wederom op, zoals

ook tijdens het concert in De Boerderij, hoe bevrijd gitarist Stoltz zich voelt van zijn dragende rol in The Flower Kings: hier is hij slechts 'side-man' en kan daarom heerlijker in alle vrijheid zijn gitaarkunsten laten horen, iets wat diep respect opwekt. The Tangent klinkt sowieso in z'n geheel live als een jazzier Flower Kings met meer variatie, wat een prima concert oplevert. Wees er snel bij, deze uitstekende CD die alleen via de website (www.thetangent.org) te verkrijgen is, is in een zeer beperkte oplage uitgebracht en zij verkoopt als een warm broodje!

André de Waal

TANTRA

Delirium
(EIGEN BEHEER)

Mijn eerste kennismaking met deze Portugese band was het uit 1978 stamende album *Mistérios E Maravilhas* (zie iO 15). De complexe muziek van Tantra maakte destijds behoorlijk indruk. Van de bezetting is alleen centrale man Manuel Cardoso (gitaar en zang) nog over en het is duidelijk dat hij ook stijlbepalend voor de band was en is. Delirium is bij vlagen nog complexer dan het hiervoor genoemde album en het zal niet voor iedereen gemakkelijk verteerbaar zijn. Toccami is zo'n complexe compositie. Guilherme Da Luz speelt enkel analoge synthesizers, waardoor een aantal nostalgische passages ontstaan, zoals de synth solo in *The Pain* en het mooie orkestrale *Heaven* waarin Da Luz er lustig op los soleert en tevens prima combineert met heerlijker gitaarspel. In *Commitment To Love* grijpt een akoestische gitaar terug op de stijl van *Mistérios*... Aan de ene kant klinkt Tantra moderner, maar aan de andere kant is het geluid van de Portugezen nog stevig geworteld in de jaren '70 symfo, vooral vanwege de analoge synthesizers en de gedateerde klinkende orgelbijdragen. Maar ook het gitaarspel is doordrenkt van zeventiger jaren invloeden. Er wordt bijna niet gezongen en ik zie dat als een voordeel, want instrumentaal staat Tantra als een huis. Geef Delirium wel een paar draai-beurten de kans om door te breken, want dan gebeurt er waarschijnlijk hetzelfde als bij mij en leer je de complexe melodielijnen begrijpen. Resultaat: Delirium scoort een dikke voldoende. Prima dat deze band nog steeds actief is. Info: www.tantra.web.pt.

Leo Hoekstra

TEAM SLEEP

Team Sleep
(MAVERICK 9362-48160-2)

Team Sleep is een project van zanger/gitarist/toetsenman Chino Moreno van The Deftones. Hij doet dit in samenwerking met Todd Wilkinson (gitaar, bas, toetsen), DJ Crook (draaitafels, drumprogramma's), Zach Hill (drums) en Rick Verrett (bas). Het is geen soloproject maar een echte band. The Deftones ken ik overigens alleen van naam. Veel van de nummers op deze CD bevatten nogal moderne popmuziek met industriële en experimentele kanten. Het openingsnummer *Ataraxia*

herinnert me licht aan Radiohead (hun vroege platen dan) vanwege de emotionele zang en de piano. In het stevige *Your Skull Is Red* wordt erg sterk gedrumd door Hill. Ook in *Princeton Review*, met drumcomputer en aparte synthesizerklanken, hoor ik Radiohead terug maar dan hun recente werk. Op sommige momenten (*Our Ride To The Rectory* en *Ever Since WW I*) verschuift de sfeer richting van die van The Cure. *Tomb Of Liegia* met zangeres Mary Timony kent vervolgens verwijzingen naar de muziek van Portishead. Soms klinkt de muziek voor mijn doen wat te modern en te experimenteel, maar voor de liefhebber van alternatieve pop is dit misschien wel een aanrader.

Paul Rijkens

LA TORRE DELL'ALCHIMISTA

USA... You Know ?

(MA.RA.CASH RECORDS MRC 004)

Italië doet goed haar best om via nieuwe groepen de oude symfonische traditie voort te zetten. In plaats van marketinggerichte korte groepsnamen te kiezen, opteren ze liever voor het soort namen welke soms onmogelijk op de hoer kunnen, zoals deze *La Torre Dell'Alchimista*. Opgenomen in Amerika tijdens hun ongelooflijke concert in het kader van het NEARfest 2002 festival illustreert dit album de symfonische streling welke zo kenmerkend was gedurende de jaren '70 in Italië. Dwarsfluit, Hammond, Moogs, oeverloze tempowisselingen en dat authentieke gevoel dat je enkel en alleen hebt bij het beluisteren van de klassiekers in het genre. Ook al is dit album live opgenomen, de soundboard kwaliteit staat garant voor een vlekkeloos geluid waarbij alle details perfect tot hun recht komen. Orgel fanatici zullen zich de vingers aflikken, want het heilige Hammond beest komt hier overal de kop boven steken. Aandachtige luisteraars zullen flarden PFM, Quella Vecchia Locanda, Biglietto Per L'Inferno en zelfs Le Orme waarnemen. De dwarsfluit introduceert bijna automatisch een leuke dosis ongecompliceerde folk doch het zijn toch die typische seventies accenten die je over de streep trekken. Het album bestaat voor het hoofddeel uit muziek afkomstig van hun studiodebuut aangevuld met een twintigtal minuten volledig nieuwe composities die het beste doen verwachten voor hun nieuwe studioplaat. De royale dosis dwarsfluit in de intro van *Concetto Virtuale Di Viaggio Nel 2500 DC* laat ook een ballontje op richting Arts Runi terwijl die Italiaanse zang onherroepelijk verwijst naar pompeuze opera. De synth daarentegen lijkt zo weggelopen uit Wakeman's "Journey" epos. De teugels blijven echter hard genoeg aangespannen teneinde de muziek niet te laten ontsporen. Heel even wordt de draak gestoken richting ELP om meteen terug te vallen in de eigen originaliteit. Alle Italo symfo fanaten kunnen probleemloos deze nieuwe naam met vergulde pen bij de verzameling noteren.

John Bollenberg

PETER ULRICH

Enter The Mysterium
(CITY CANYON RECORDS-SACD)

Op het moment van het schrijven van deze recensie is Dead Can Dance terug van een lange afwezigheid van bijna 10 jaar middels een tour en een in het vooruitzicht gesteld nieuw album. Tot het zover is zou ik, om de fans warm te houden, deze (Super Audio) CD willen aanraden. Peter Ulrich is een zanger en multi-instrumentalist die af en toe met Dead Can Dance samenwerkt en wiens muziek op deze CD (uiteraard met uitzondering van de vrouwelijke zang) volledig klinkt als een kopie van het illustere duo. Hierbij volgt hij met name de weg van hun vroege albums (de orkestrale Gotische klanken op *Within The Realm Of A Dying Sun* en de Middeleeuwse muziek op *Aion*). Zijn stem is overigens minder dan die van Brendan Perry. *The Stryer And The Shrewstone* is een mooi voorbeeld van de Middeleeuwse invloeden. Ook de dulcimer ontbreekt niet. Deze wordt prominent ingezet in stukken als *Across The Bridge* en *Flesh To Flame*. Tot de beste nummers op de CD behoren *Nothing But The Way* en *The True Cross* die erg ritmisch zijn en interessante bijdragen kennen op synthesizers. Ook een zware Gotische track als *The Witchbottle Of Suffolk* (met kerkorgel) ontbreekt niet en *Another Day* grijpt terug naar een album als *Spleen And Ideal*. In vergelijking met Dead Can Dance is Ulrich's muziek iets kaler, maar verder is duidelijk te horen waar hij zijn inspiratie vandaan haalt. En daar is niets mis mee.

Paul Rijkens

UMPHREY'S MCGEE

Local Band Does O.K.

(UM0004)

Local Band Does Oklahoma

(UM0005)

JOEL CUMMINS

Common Sense

(JNC#002)

Deze band doet op dit ogenblik goede zaken met de CD *Anchor Drops* die een goede mix is van jamming en symfo. De oudere albums van Umphrey zijn nog veel meer geworteld in het rondreizende circus der jam bands en hebben dus een grote verwantschap met groepen als (vooral) Phish, Jam Camp en The String Cheese Incident. Op *Local Band Does O.K.* uit 2002 gaat het om niet al te lang uitgesponnen nummers met als verrassing regelmatig blaaswerk en zo nu en dan lekkere gitaar/synthduels. Topnummers zijn wat mij betreft *Hurt Bird Batch* waar een prima keyboardsolo in zit, *White Man's Moccasins* waarin Al Di Meola vakkundig door de mangel wordt gehaald, en de 10 minuten durende uptempo jam *Nothing Too Fancy*. *Local Band Does Oklahoma* (2003) is een live opname waarbij de nadruk ligt op lekker lange, swingende nummers met een jolig jammy sfeertje, waarbij het moeilijk is stil te blijven zitten. Ook de solo's, met name de bas, zijn best te pruimen. Over het algemeen legt Umphrey meer nadruk dan gebruikelijk in deze scene op echte songs die redelijk goed worden

(samen) gezongen. De instrumentenbeheersing is bij dit soort bands altijd puik in orde, dankzij de 200+ concerten die ze al gauw elk jaar geven. Ook houdt men van melige humor waar ik de lezer een stukje niet van wil weerhouden (uit het CD-boekje): *Their music is somewhat average, run-of-the-mill type stuff, very non-descript. The crowd I would describe as generally sparse and uninterested [...]. Those guys have embraced a sort of mediocrity that has going nowhere fast written all over it*. Zeg nu zelf, voor dit soort jongens moet je toch wel een zwak hebben? *Common Sense* (JNC#002) is een solo-CD van Umphrey's McGee's toetsenist Joel Cummins. Hij krijgt hulp van zijn bandmaat gitarist Jake Cinninger die hier bas en drums speelt. De muziek bestaat merendeels uit rustige jazzyachtige pianomuziek, met uitstapjes naar bijna pure electronic music en free-jazz. Alleen voor de verzamelaar, zou ik zo zeggen. Info: www.umphreys.com.

André de Waal

UNDER THE SUN

Schematism, Live At NEARfest

(PROGROCK RECORDS PRR230/BERTUS)

De Californische progrock band *Under The Sun* debuteerde in 2000 op het Magna Carta label. Deze plaat werd door velen zeer gewaardeerd. Na een bezettingswisseling en een wisseling van platenmaatschappij zijn ze nu terug met een livealbum, opgenomen tijdens *Nearfest 2001* (met de oude lineup). De setlist bestond uit bijna alle songs van de debuutplaat, aangevuld met het vierdelige *Souljourner*. Het hele concert duurt 71 minuten. Een bijzonder detail is de mix. De producer (Brad Aaron) legt in het boekje uitvoerig uit, hoe deze plaat is gemixt. Zelfs inclusief een schematische weergave van waar elk instrument in het stereobeeld geplaatst is. Voor audiofielen een interessant verhaal. De leek zal alleen de goede klank van de plaat waarnemen. Er is gemixt vanuit 'bandview' en niet vanuit publiekview, wat een duidelijke idee geeft wat de band onstage hoort. Er wordt goed gemisceerd en redelijk gezongen. Ik ben wel benieuwd of en hoeveel overdubs er gedaan zijn. De stukken spreken mij niet allemaal aan (ook tekstueel), hier en daar komen de ideeën wat 'gezocht' over. Maar over het algemeen genomen is dit een redelijk goed product.

Collin Leijenaar

VARIOUS ARTISTS

Arrow Classic Rock - The Best

Symfo Rock

(UNIVERSAL)

Kees Baars is bekend van zijn symfonische uurtje bij de zender Arrow Classic Rock, elke dinsdagavond tussen 21.00 en 22.00 uur. Hij stelde deze compilatie samen met maar liefst 3 CD's. Heel aardig om zo het genre (weer) in de schijnwerpers te plaatsen. Met het stempel 'Best of' kan ik me prima vinden in *Genesis* (*Firth Of Fifth*), *Yes* (*Yours Is No Disgrace*), *Marillion* (*Script For A Jester's Tear*), *ELP* (*Lucky Man*), *Camel* (*Ice*), *Fish* (*Virgil In The Wilderness Of Mirrors*), *Rush* (*Tom Sawyer*), *Dream*

VETTE KRENT

VANISHING POINT Embrace The Silence (DOCKYARD 1 / ROCK INC.)

Voor het debuut uit 1997 (zie iO 25) kon ik de handen niet echt op elkaar krijgen, bij de opvolger Tangled In Dream schreef Leo in blad nummer 30 al een enthousiaste verhaal, en nu leveren deze Australiërs gewoon een keiharde voltreffer af. Een uitstekende melodieuze metal-CD met dertien tracks en een speelduur van maar liefst 80 (!) minuten is Embrace The Silence geworden. Qua geluid valt Vanishing Point te situeren vlak naast Nightwish. Denk dus aan een volle, bombastische, stevig doorgaloperende sound met de keyboards 'on top'. In de zang klinkt echter niets van opera of gotisch door. Vocalist Silvio Massaro heeft namelijk een redelijk gewone rockstem. Bij tijd en wijle moest ik trouwens denken aan het timbre van ex-Foer Absent Friends zanger A.T. (uit de SI Music-jaren). Ondanks de albumtitel is het voornamelijk het hardere, pakkende up-tempo werk wat de Aussies laten horen. Daardoor vallen de rustpunten nog eens extra op. En die zijn dan ook heel mooi. Neem bijvoorbeeld afsluiter As I Reflect of het nummer Breathe. Erg goed gedaan allemaal, en het klinkt als een klok. De mannen van Vanishing Point weten goed de weg op hun instrumenten, maar verpakken dat niet constant in gecompliceerde stukken zoals bijvoorbeeld Dream Theater of Symphony X die afleveren. Ze kiezen voor een meer toegankelijke aanpak met soms zelf AOR-achtige refreïnen en melodieën (Somebody Save Me). Complex en catchy is precies in evenwicht hier. Sterk album, en gelet op de speelduur, lekker lang lekker! Website: www.vanishing-point.com.au.

Robbert Schuller

Theater (Metropolis part 1), Arena (The Hanging Tree), Pendragon (Paintbox), Toto (Home Of The Brave), Asia (Heat Of The Moment) en Kansas (Carry On Wayward Son). Onnodig vind ik dat er van Queensrÿche (overschatte rockers), Angel (het fraaie Tower), Styx, Rush en ELP maar liefst twee bijdragen klinken. Daartegenover mis ik grote namen als Pink Floyd, Mike Oldfield, Spock's Beard, The Flower Kings, Porcupine Tree en Ayreon. Wel leuk zijn verrassingen als Ophth (A Fair Judgement) en Mostly Autumn (The Gap Is Too Wide). Vraagtekens plaats ik bij Mike Èt The Mechanics (het saaie Blame), Jethro Tull (de oude bluesy track Nothing Is Easy), IQ (het poppy Promises), MM's Earth Band (biedt meer dan Blinded By The Light), Kayak (Merlin is niet 't beste symfonummer). Leuk vind ik wel de twee Nederlandse uitverkiezingen: Supersister (het eigenzinnige Present From Nancy) en Focus (Hocus Pocus, al prefereer ik de snellere live-versie). Bijna antiek zijn de redelijke bijdragen van Uriah Heep (July Morning) en Colosseum (Valentine Suite Theme 1). Ik tel twee songs uit de jaren '60, zestien uit de jaren '70 (logisch), tien uit de jaren '80 (te veel), slechts twee uit de jaren '90 (ondervertegenwoordigd!) en drie na het jaar 2000. Bovendien ligt het accent behoorlijk - zo niet teveel - op de rockkant. Er schijnt zelfs al een deel 2 in de maak te zijn. Het zal mij benieuwen hoe dan de balans uitpakt. Los van de superkitsch-hoes blijft dit een sympathiek initiatief. Echter: voor iO-lezers zal heel veel van deze muziek reeds in het CD-rek staan.

Freek Wolff

VERDAGUER Humahuaca

(RECORD RUNNER RR-0060)

In de recensie van Informal van bassist Willy Verdaguer in iO 54 werd aangeraden om voor een goede kennismaking met diens muziek de symfonische wereldmuziek/jazzrockplaat Humahuaca uit 1994 te vinden. Toeval of niet, deze in SI 135 besproken CD werd onlangs heruitgebracht en aangevuld met vijf bonustracks. Hiervoor werden de originele mastertapes gebruikt, waardoor de sound een stuk dynamischer is dan op de oorspronkelijke

CD. Wat net als ruim 10 jaar geleden opviel, is de grote inbreng van Marcelo Migs dwarsfluit. Mede door de zowel vriendelijke als krachtige uitstraling van dit instrument is Humahuaca (genoemd naar een mystieke Argentijnse berg) met regelmaat te omschrijven als een Zuid-Amerikaanse variant op Ilidurs Bane ten tijde van Eight Moments Of Eternity. Het schijnbare gemak waarmee de zevenkop-pige band de complexe arrangementen uitvoert, versterkt dit gevoel, evenals het opmerkelijk fris en tijdloos klinken van de songs. Zoals de omschrijving in de openingszin al suggereert, variëren de gebruikte stijlen nogal, waarbij ondermeer folk, symfo, jazzrock en bluesrock tot een natuurlijke eenheid zijn gesmeed. Goed voorbeeld hiervoor is het ruim 10 minuten durende symfonische hoogtepunt Pulomelu, afkomstig van een nooit op CD verschenen rockopera. De extra nummers sluiten hierbij goed aan, ondanks de wisselende bezettingen en een iets scherper geluid. Een toepasselijke, ingetogen en deels als bassolo uitgevoerde instrumentale versie van Andrew Lloyd Webbers Don't Cry For Me Argentina (Verdaguer is, hoewel sinds 1967 wonend in Brazilië, van oorsprong Argentijn), valt enigszins uit de toon, evenals het wat rauwe Con Èt Fusion, waarop het improviserende Trio Informal door toevoeging van sax en viool echter een stuk interessanter klinkt dan op Informal. Al met al een plezierige hernieuwde kennismaking met dit fenomeen uit de Braziliaanse rockgeschiedenis. Info: www.recordrunner.com.br.

Renè Yedema

WAVE WORLD

The Winds Of Laax

(VIRTUAL FACTORY RECORDS / QUANTUM RECORDS)

Het Nederlandse Wave World brak een aantal jaren geleden door middels indrukwekkende shows die bestonden uit elektronische muziek en schitterende science fiction computeranimaties. De musici Gert van Santen en Harry Kessels, alsmede computergraficus Rolf van Slooten hebben een vervolg gemaakt op deze shows. Het werd opgevoerd tijdens het Alfa Centauri festival op 2 april jl.

Helaas heb ik dit optreden niet volledig kunnen zien maar gelukkig valt een deel van de gespeelde muziek op deze CD te bewonderen. Een belangrijk deel (ruim 30 minuten) wordt gevuld door het titelnummer. Het opent zeer indrukwekkend met weidse klanken waarna kalme sequencerpartijen invallen. Voorzichtige ritmes volgen en men begint te soleren. De sfeer blijft steeds intact en dat is knap. Guardians Of The Skies kent een wat traditionelere aanpak (richting Klaus Schulze en Ron Boots) maar kent door de bassen en jazzy drums ook wat lounge-invloeden. Naast twee korte stukken, Desert Moons en The Holy Chamber, staan op de CD ook twee eerder uitgebrachte stukken. Od Ban Ryaakomt komt van de CD Schrittmacher-Tasty Tracks Vol. 1, een album met diverse artiesten die allen gebruik maken van de Schrittmacher-sequencer. Ik vind het een vrij sterke compositie met inderdaad interessante sequences en verder een filmachtige sfeer. Het andere nummer is Sunrise At Yacekla, dat was toegevoegd op een verzamel dubbelalbum behorende bij het Engelse elektronische muziekblad Sequences. Ook hier hoor ik een verwijzing naar Schulze vanwege de sequences en de ritmes. Deze indrukwekkende CD smaakt naar meer. Info: www.wave-world.tv; www.quantumproductions.nl.

Paul Rijkens

JOHN WETTON / GEOFFREY DOWNES

Icon

(FRONTIERS RECORDS FRCD 242 / ROUGH TRADE)

Er had best een 's-je' achter de titel van de plaat mogen staan, want de twee makers van dit alles zijn natuurlijk grootheden in de melodieuze pomprock en AOR. Ruim 10 jaar na het verbreken van de samenwerking binnen Asia was er reeds een aarzelend herstel van het contact door de paar aangeleverde songs van Geoff Downes voor Wetton's solo-album Rock Of Faith. Die hernieuwde coöperatie wordt nu bekrond met een gloednieuwe plaat. Eentje die overigens niet rechtstreeks teruggrijpt op de beginjaren van Asia, want Downes gebruikt daarvoor zijn bombastische keyboardwaaiers te spaarzaam. Meer gaat het om mooie liedjes waarin de piano geregeld de intro's en melodieën bepaalt. Een niet te onderschatten rol is er weggelegd voor John Mitchell (Arena, Kino). Deze gitarist stapt trouwens steeds meer in de voetsporen van Clive Nolan met (gast)optredens op vele platen. Maar goed, zijn solo's komen in nummers als Sleep Angel en Spread Your Wings net op tijd om de boel een beetje op te kruiden. Want het moet gezegd worden dat het gros van de composities in midtempo doorgaat, en dat er vooral in de tweede helft van het album best eens een versnellinkje bij mocht. Dat doet niets af aan de algehele kwaliteit want er staat genoeg goeds op met bijvoorbeeld Let Me Go, Please Change Your Mind en In The End (met een gastoptreden van zangeres Annie Haslam).

Resumerend, een mooie plaat maar voor de titel 'Vette Krent' worden de hoge verwachtingen net iets te weinig ingelost.

Robbert Schuller

SNOWY WHITE AND THE WHITE FLAMES

The Way It Is

(WVFP001 CD)

De ruim een jaar geleden al aangekondigde nieuwe CD van Snowy White is nu eindelijk uitgekomen. Snowy is bekend om twee dingen: hij was tweede gitarist tijdens de Pink Floyd (en later Roger Waters) concerten, en hij had een monsterhit met Bird Of Paradise. Dat nummer staat in een nieuwe mix op The Way It Is en is en blijft een prima nummer met een mooie solo. De CD is verder uitermate relaxt en heeft een bluesy feeling. Snowy strooit met menige smaakvolle lick en de band, met daarin onder meer de beroemde sessietoetsenist Max Middleton, doet haar werk prima. Verrassend is de blazerige en losse uitvoering van Black Magic Woman. Dat nummer is wederom een connectie met de vroegere Fleetwood Mac gitarist Peter Green die deze song ook vaak vertolkte, en die het grote voorbeeld voor Snowy vormt. The Way It Is zal vrees ik niet veel nieuwe fans voor onze sympathieke vriend winnen, want daarvoor is de plaat te onopvallend in het hedendaagse muziekgeweld, maar deze release is gewoon een must voor elke fan. Info: www.snowywhite.com.

André de Waal

WIGWAM

Some Several Moons

(MAJOR LEIDEN MLCD 017 / CLEAR SPOT)

Het Finse Wigwam heeft aan de release van een paar progressieve platen aan het begin van de jaren '70 het predikaat 'progressief' overgehouden. Het merendeel van het werk van de band - inmiddels toe aan de tiende studioalbum - ligt echter meer in de richting van folk, blues en rock. Wat de bio er niet van weerhoudt de band als "ever-so-progressive, in the true sense of the word" neer te zetten. Dit album kan het best omschreven worden als lichte bluesrock. De wat hese stem van zanger Jim Pembroke doet een beetje denken aan de stem van Joe Cocker (maar dan niet zo uitgesproken). De melodie in de tracks wordt veelal gedragen door zijn zang, met regelmatig uitstolpingen van de gitaristische kant. De ene keer brengen die een mooi stukje melodie binnen, het andere moment is het meer een fill die de aandacht afleidt van de hoofdlijn. Dit alles naast de uitgesletten akkoorden die we meestal horen. Bij het vorderen van de plaat slaat de vlam wel af en toe in de pan, bijvoorbeeld in de climax van Squaw Valley Non-Event, maar het blijft toch meestentijds kabbelen. Bas en drums zijn duidelijk bedoeld voor de maat en niet voor de melodie, dus ook van die kant komt geen sensatie. Pembroke's teksten klinken alsof ze bedoeld zijn voor de Amerikaanse markt, want voor een Engelsman die een groot deel van zijn leven in Finland heeft gewoond zijn de onderwerpen wel wat vreemd. Het eind-

VETTE KRENT

VARIOUS ARTISTS Visions Of An Inner Mounting Apocalypse

(MASCOT RECORDS)

Dit moet wel de jazzrock/fusion-CD van het jaar zijn! Miles Davis heeft weliswaar eind jaren '60 de jazzrock uitgevonden maar The Mahavishnu Orchestra, onder de bezielende leiding van ex-Davis gitarist John McLaughlin, heeft dat genre op een hoger peil gebracht. De combinatie van vingervlug gitaarwerk, door merg en been splijtend elektrisch vioolspel, en het opzweepende drum- en baswerk zorgde ervoor dat jazzrock en het daarvan afgeleide fusiogenre korte tijd een zeer populaire muzieksoort was en McLaughlin algemeen werd beschouwd als de snelste en beste gitarist ter wereld. Visions Of An Inner Mounting Apocalypse is een tribute aan de jazzrockgoden van weleer en wat voor één. De band wordt gevormd door ex-Zappa drummer Vinnie Colaiuta, en ex-McLaughlin bandleden bassist Kai Eckhardt, toetsenist Mitch Foreman en violist Jerry Goodman, onder leiding van gitarist Jeff Richman. De CD zit tot de nok toe vol met de beste nummers van zowel de eerste als de tweede incarnatie van Mahavishnu (zoals Bird Of Fire, Meeting Of The Spirits en Dance Of Maya), en op elk nummer doet een gastgitarist mee: Steve Lukather, Mike Stern, Steve Morse, Jimmy Herring, Frank Gambale, Warren Haynes, David Fiuczynski, Greg Howe, en John Abercrombie, alsof er even een blik wordt opengetrokken! Er wordt zwaar en heftig gemusiceerd met veel snepende en gillende gitaarsolo's maar violist Jerry Goodman eist de hoofdrol voor zich op en laat nog eens horen waarom hij het voorbeeld voor velen was, wat een heerlijke strijktokharker. Visions Of an Inner Mounting Apocalypse: ik wist niet dat er tegenwoordig nog steeds zulke vette muziek werd gemaakt.

André de Waal

resultaat is een plaat die zeker een aantal goede ideeën bevat, vooral in de gitaar-melodieën, maar die kunnen niet verhullen dat het verder allemaal aan de fletse en routineuze kant is.

Roberto Lambooy

WILLOWGLASS

Willowglass
(EIGEN BEHEER)

De laatste tijd verschijnen er veel albums van muzikanten die daar in hun oppie verantwoordelijk voor zijn. De multi-instrumentalist Andrew Marshal lift ook op die golf mee. Onder de naam Willowglass brengt de Brit zijn debuutalbum uit. De man is duidelijk beïnvloed door symfonische en progressieve bands die vanaf de jaren '70 hun sporen hebben verdiend. Er valt te denken aan 'oude' bands als Sebastian Hardie, Camel of Genesis. Kijken we even naar een iets recenter verleden, dan komen we uit bij namen als The Lens, Grand Stand of Manning. Die hedendaagse bands proberen op een moderne manier hun inspiratiebronnen in herinnering te brengen. En dat is bij Willowglass heel aardig gelukt. De tien instrumentale tracks ademen duidelijk een sfeer uit die voor een groot gedeelte in de seventies past. Vooral het veelvuldige gebruik van de Mellotron is daar debet aan. Zo te horen zijn het samples, waarmee toch vermeden wordt dat de muziek echt stoffig of gedateerd gaat klinken. In zekere mate valt een vergelijking met het Friese project Trion dan ook te verdedigen. Willowglass sprankelt

echter net iets meer. Kalme passages met clean snarenwerk of zachte pianoklanken worden op vloeierende wijze afgewisseld met pittige solo's op gitaar of synthesizer. In dat opzicht verschilt Willowglass een beetje van het in iO 58 besproken album Anhedonia van Elegant Simplicity. De composities van Marshal klinken net iets natuurlijker en minder gekunsteld. Het komt op mij over alsof hij gewoon lekker zit spelen, in de plaats van allerlei losse ideeetjes aan elkaar te knopen. Het resultaat is in elk geval een heerlijk album, dat drie kwartier honderd-procent-symfo bevat. De doorgewinterde progfan zal deze muziek waarschijnlijk te naïef en te braaf vinden, maar de liefhebbers van niet al te complexe en lekker melodieuze symfo kunnen hier hun hart ophalen. Info: www.willowglass.net.

Antonie Deelen

RAY WILSON

Live

(SANDPORT LTD)

De Schot Ray Wilson, bekend van een blauwe maandag als zanger van Genesis en te horen op hun laatste Calling All Stations, heeft na zijn Live And Acoustic CD en de gelimiteerde live CD bij de tour-editie van zijn soloalbum Change alweer een liveplaat op de mensheid los gelaten. Dit keer zelfs een dubbele. Samen met o.a. zijn broer Steve (niet te verwarren met de Porcupine Tree voorman met dezelfde naam) laat Ray zijn gehele carrière tot nu toe langs komen op deze opnamen, gemaakt in het Duitse Bremen. Zijn vorige bands Garantie Pure, Cut, Stiltskin en Genesis komen allemaal aan bod. Van zijn twee soloplaten hebben maar liefst elf nummers de plaat gehaald. Een van de mooiste daarvan is These Are The Changes, waar de doorleefde stem van Wilson goed doorkomt. Bij de vertolking van de Stiltskin nummers gaan de steekkers er stevig in, bij de overige songs overheerst toch een akoestische feel. Tussen zijn "eigen" werk is een soort Genesis tribute verweven. Ga maar na: negen nummers van die band en daarnaast ook nog eens In the Air Tonight van

Phil Collins en Biko van Peter Gabriel. Ray, die aan zijn solocarrière de voorkeur gaf toen hij werd gevraagd om als zanger tot Kino toe te treden, laat Ripples en Biko, vooral door zijn stemgelijkenis met Gabriel, goed voor het voetlicht komen. De uithaal in het refrein van The Lamb is echter te hoog gegrepen. Zijn Genesis tik gaat nog verder, achter het zevende nummer getiteld Story, zit een vertelling verscholen, waarin hij over een hilarisch voorval tijdens zijn eerste optreden met Genesis verhaalt. De CD sluit rommelig af met het compleet uit de toon vallende Swing Your Bag en the Airport Song en het het al zo vaak gecoverde Knockin' on Heaven's Door.

Bert Treep

WITCHCRAFT

Firewood

(RISE ABOVE RECORDS)

Het Zweedse kwartet bestaande uit Magnus Pelander (zang, gitaar), Ola Henriksen (bas), Jonas Arnesén (drums) en John Hoyles (gitaar) is bezeten van zeventiger jaren 'classic rock'. Zelf midden twintig, is oprichter Pelander al enkele jaren actief in de muziek en afkomstig uit de 'doom' hoek. Deze CD zou een vergeten Black Sabbath album hebben kunnen zijn, want het klinkt werkelijk net als BS (met Ozzy) uit de beginjaren. Zelfs de zang (alhoewel iets minder monotoon) lijkt wel wat op die van Ozzy en ook de lengte van een ruime 40 minuten is overeenkomstig die tijd. Enige invloed van de Stones is overigens eveneens te onderkennen. Qua sound is niets onbenut gelaten om maar vooral 'vintage' te klinken: Black Sabbath 2005 klinkt een stuk moderner. Op de elf tracks (waarvan één bonustrack) wordt goed gemusiceerd, dat zeker, maar het album is zo schaamteloos in het Black Sabbath straatje dat uw recensent, die deze periode zeer bewust heeft meegeemaakt, er niet echt warm voor kan lopen. De jeugd met een wat nostalgische instelling daarentegen misschien wel, want de songs zijn op zich helemaal niet verkeerd. Verder heeft dit album echter niets met symfo of prog van doen. Website: www.witchcraftthome.com.

Menno von Brucken Fock

STOMU YAMASHTA

The Go Sessions

(RAVEN RECORDS RVCD-182/BERTUS)

In iO 36 werd Stomu Yamashta's Go uit 1976 gepresenteerd als Klassieker, maar op een redelijk klinkende Russische bootleg na was er tot voor kort geen CD-versie voorhanden. Het Australische Raven Records heeft daar nu op grondige wijze verandering in gebracht. Zo bevat The Go Sessions niet alleen dit meesterwerk, ze hebben ook de eveneens nooit op zilveren schijf verschenen dubbel-live LP Go - Live From Paris uit datzelfde jaar gedigitaliseerd en als toetje het ooit door One Way Records op CD uitgebrachte maar inmiddels uitverkocht vervolg Go Too uit 1977 toegevoegd. Op een enkele kleine onvolkomenheid na is het heerlijk om al dit

CD RECENSIES

moois kras- en tikvrij te ondergaan. De mengeling van klassiek, symfo en jazz-rock, spacy synthesiermuziek en soul van Go, met hoofdrollen voor de emotionele zang van Steve Winwood, de elektronische geluiden van Klaus Schulze, het prachtige gitaarwerk van Al DiMeola en Pat Thrall en het prominente percussie- en drumwerk van Yamashta en Michael Shrieve kregen live een wat vrijere, robuustere en meer groovende uitvoering, waarbij de tempo's wat opgeschroefd waren. De composities werden flink opgerekt door lange solosspots, met als hoogtepunt het bijna een kwartier durende Man Of Leo, terwijl er in de vorm van het gedreven Windspin zelfs een nieuwe track ten gehore werd gebracht. Op Go Too waren enkele hoofdrolspelers vervangen (Winwood door Jess Roden bijvoorbeeld), terwijl met name door de inbreng van zangeres Linda Lewis de David Sancious-achtige progressieve jazzrock regelmatig een soulvol sausje meekregen. Toch is ook op dit sluitstuk van het Go-epos nog genoeg te genieten van de diverse, vloeiende en elkaar overlopende muziekstijlen. Een essentiële heruitgave derhalve, mede door de toevoeging van de originele liner-notes van de eerste LP, waarin het concept uitgebreid toegelicht wordt. Info: www.ravenrecords.com.au.

René Yedema

WULF ZENDIK Wulf song volume I AROL ZENDIK Into The Oracle

(ZENDIK ARTS)

Singer songwriter Wulf Zendik ontwikkelde in de vroege jaren '70 een muziekvorm die zich kenmerkt door volledige improvisatie voor zowel zang als muziek. Deze postume CD verzamelt een deel van zijn werk. De meeste tracks kenmerken zich door de combinatie van space gitaar met zang. Het gitaargeluid doet me af en toe denken aan dat van Gandalf, alleen wordt het wat minder gefazed en is het wat meer in de richting van singer-songwriter gitaarspel. Wulf's zang is apart te noemen. In To Fawn klinkt die een beetje zoals het rauwe geluid van Tom Waits. Meestal zingt hij echter 'gladder'. Door de aparte stukken is hij hier te vergelijken met mensen als Tim Buckley, Nick Drake of Peter Hammill (in zijn meer akoestische werk). De meest voor de hand liggende referentie is echter Roy Harper, vooral diens album Burn The World. Door de mogelijkheden in Zendik's stem evenals de variatie die hij kiest in zijn gitaargebruik (niet alleen melodisch getokkel) boeit hij wel degelijk met zijn simpele middelen. Tegen het einde komt ook een (elektrische) piano te voorschijn. Ook deze wordt op schetsmatige, bijna minimale wijze beroerd. Dit is zeker geen plaat voor iedereen, maar aan de dictie die Zendik laat horen, kunnen de meeste singersonwriters nog een puntje zuigen. Bij de plaat van partner (inmiddels weduwe) Arol hoor je een gelijkenis in timbre van haar stem met die van Wulf. Dat is echter geen garantie voor succes: daar waar Wulf's stem mij bevalt, snijdt de vrouwelijke variant me net iets te veel. De oorzaak kan gevonden worden in de regelmatige dissonantie van Arol's stem. Daarnaast is er bij Arol minder sprake van compositorische en stylistische afwisseling, en klinkt ze bij voortdurende of ze aan het orakelen is. Nochtans volgt zij dezelfde manier van musiceren als Wulf. Gevolg van het gebrek aan afwisseling is dat ik Arol's plaat tegen het einde ruimschoots gehoord heb. Info: www.zendik.org.

Roberto Lambooy